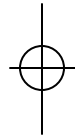
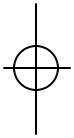
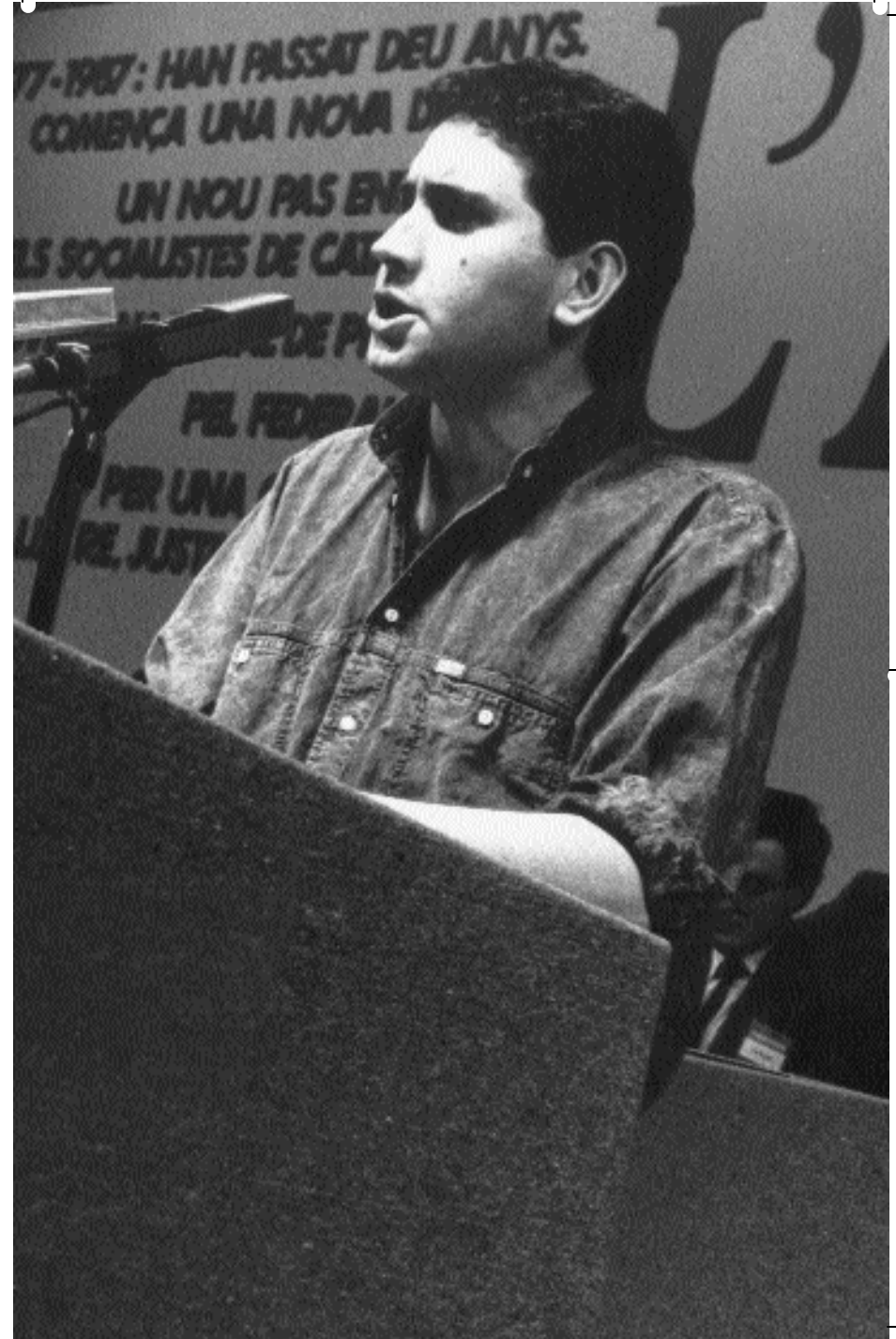

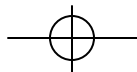

XAVIER SOTO

Memòria viva

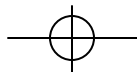
Presentació

Som molts i moltes els que varem tenir el privilegi de conèixer, estimar, col·laborar i treballar amb Xavier Soto; a l'Institut, a la Joventut Socialista de Catalunya, al PSC. El 10 de gener de 1995 ens va deixar víctima d'una injusta i cega malaltia. Deu anys després volem recordar-lo amb aquest llibre. Volem recordar una vida plena que va tenir com a fonament el compromís socialista. Un compromís per la llibertat, la igualtat i la solidaritat entre les persones i els pobles. Un compromís cívic, de combat pels drets de tothom, de lluita contra la intolerància. Un compromís jove, d'alliberament dels i de les joves, especialment de les i dels més marginats. Un compromís de renovació, de relleu generacional. Un compromís polític, d'aprofundiment i extensió de la democràcia, i de reivindicació de l'acció política com a compromís col·lectiu.

Barcelona, 2004
© dels textos, els autors
Il·lustració de la coberta: Sasa Munné
Fotografia: Colita

Coordinador: Miquel Iceta
Producció: Núria Iceta i Albert Gallifa
Textos Parlament: Pili Torre
Cronologia: Xavier Menéndez

Impressió: Torres i Associats
Edició no venal.
ISBN: xxxxxxxxxxxx
Dipòsit legal: xxxxxxxxxxxx

I. Xavier Soto: líder polític juvenil de la Catalunya democràtica

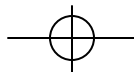
Article de Daniel Fernández
al butlletí de l'arxiu històric de la
Fundació Rafael Campalans el maig de 2003

Xavier Soto i Cortés va néixer a Badalona el 7 de desembre de 1961 al si d'una família treballadora.

Als 18 anys inicia els estudis de dret i comença a treballar en una agència de consignataris del port de Barcelona. Dos anys abans ja havia donat un pas endavant en el seu compromís cívic i polític, en encapçalar el moviment estudiantil a l'Institut Eugeni d'Ors de Badalona i amb la seva incorporació al procés de reconstrucció de les Joventuts Socialistes de la Federació Catalana del PSOE a la seva ciutat.

Estem en plena transició. El dictador ha mort. Els actors –institucionals, socials, polítics i personals– de la democràcia i l'autogovern maduren en mig d'una profunda crisi econòmica i social. Tot just es comença a parlar del “desencanto”.

En aquest context, Xavier Soto esdevindrà màxim responsable d'una organització juvenil afeblida i profundament dividida –la Joventut Socialista de Catalunya–, nascuda del procés d'unitat de les tres organitzacions juvenils socialistes catalanes que havia culminat el 8 d'octubre de 1978 en el Congrés constituent realitzat a l'Orfeó de Sants, i en la qual s'havien reproduït, i fins i tot multiplicat, els conflictes originats pel

Xavier Soto, memòria viva

procés d'unitat socialista que van desembocar en la constitució del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE).

Així, el 29 de novembre de l'any 1981, en el III Congrés de la Joventut Socialista de Catalunya, celebrat al local que l'Agrupació del PSC tenia a la Rambla del Poble Nou de Barcelona, Xavier Soto és nomenat Coordinador Nacional de la JSC.

El fet que aquesta denominació de la màxima responsabilitat de l'organització juvenil substituís la tradicional de Primer Secretari l'hem d'interpretar, no únicament per la difícil conjuntura a que hem fet referència, sinó també per la voluntat de consolidar una direcció de tipus més horitzontal que impulsés un nou projecte polític –l'anomenat “projecte radical”– orientat a incorporar nous elements –alternatius, no discriminatoris, ecologistes, llibertaris– al vell tronc del discurs socialista, tot garantint la prioritat de respondre als interrogants d'aquella part de la joventut més desfavorida. L'objectiu era clar i, alhora, ambiciós: la JSC no podia limitar-se a ser una reproducció juvenil del partit.

En bona mesura, el lideratge personal i polític de Xavier Soto determinarà el debat entorn el “projecte radical” a Catalunya i al conjunt de les Joventuts Socialistes d'Espanya, fent lògicament inassolible l'objectiu de l'horitzontalització de la direcció política de la JSC.

En la seva intervenció de cloenda d'aquest III Congrés de la JSC, Xavier Soto va triar un poeta, Salvador Espriu, i un vers, “Indesinenter”, que vol dir: sense defallir.

Sense defallir, Xavier Soto encapçala des d'aleshores una nova generació de socialistes que s'incorporava a l'acció política en el postfranquisme.

Líder polític juvenil de la Catalunya democràtica

La seva capacitat per a endegar iniciatives –per il·lusionar-se i il·lusionar–, la tenacitat en el compromís i en l'esforç, el seu desinterès pel profit personal i el seu tarannà vitalista i tolerant, van ser claus per a consolidar el seu paper de referent polític juvenil nou, així com la seva capacitat d'atracció.

Dos anys després, el IV Congrés de la JSC, celebrat al Casinet d'Hostafrancs de Barcelona del 2 al 4 de desembre de 1983, el va nomenar –ara sí– Primer Secretari.

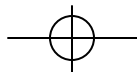
Aquests dos anys transcorreguts havien donat molt de si: s'havien curat les ferides de l'etapa anterior, hi havia hagut noves incorporacions quantitativament i qualitativament significatives i la JSC havia participat de l'entusiasme col·lectiu de les eleccions generals de l'octubre de 1982. Eren “els temps del canvi”.

Al febrer de 1984 –com a conseqüència de la mort del diputat Francisco Ramos–, un Xavier Soto de 22 anys es convertí en el diputat més jove de la història d'Espanya, en ocupar un escó al Congrés dels Diputats.

Però el seu pas pel Congrés del Diputats esdevindria fugaç, ja que abandonà el seu escó per a presentar-se, a l'abril de 1984, a les eleccions al Parlament de Catalunya, per entendre –i així ho va manifestar en una reunió de la Comissió Executiva de la JSC– que la seva responsabilitat com a Primer Secretari ho feia imprescindible.

Ens trobem en la primavera de 1984. Xavier Soto és diputat al Parlament i Primer Secretari de la JSC. Són temps de majories absolutes. De CiU a Catalunya i del PSOE a Espanya.

Però no podem oblidar que el marc general dels primers anys vuitanta es caracteritzà per altíssimes taxes d'atur juve-

Xavier Soto, memòria viva

nil, de fracàs escolar i de desestructuració familiar, circumstàncies que portarien a molts joves al “passotisme” i al rebuig de la política, i a uns quants a la marginalitat i, fins i tot, a les drogues.

Davant aquesta realitat, Xavier Soto impulsarà un discurs i una pràctica política que tindrà com a objectiu central evitar que els joves fossin expulsats de la societat, impedir que restessin al marge de l'evolució del conjunt del cos social.

Així, les necessitats i aspiracions dels joves fills de treballadors, dels joves dels barris populars i de les perifèries urbanes van esdevenir una veritable obsessió del jove Primer Secretari de la JSC que, en aquest terreny, va estar molt influït per un informe sobre aquest sector de la població elaborat per Joan Ignasi Urenda des de la Corporació Metropolitana de Barcelona.

El compromís vers una joventut que patia directament les conseqüències d'una crisi econòmica que tot just es començava a superar (i que Xavier Soto va resumir en una frase que va fer fortuna: “Debajo de cada cazadora de cuero hay una piel sensible y late un corazón que sufre”) va ser el veritable fil conductor de la seva actuació durant aquests anys.

Aquesta línia d'actuació política culminà en el V Congrés de la JSC, realitzat del 13 al 15 de desembre de 1985 a l'estació de metro –llavors fora d'ús– de Sant Antoni. La reelecció de Xavier Soto com a Primer Secretari en un Congrés celebrat sota el prou significatiu eslògan de “Les sortides del túnel”, suposà el certificat de maduresa d'una JSC que havia esdevingut la primera organització política juvenil de Catalunya.

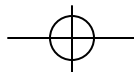
Líder polític juvenil de la Catalunya democràtica

El paper capdavanter de l'espai juvenil socialista durant aquests anys tindrà una especial rellevància en el terreny de les polítiques municipals de joventut. En aquest sentit, 1985 acabarà assenyalant un abans i després, amb motiu de l'aprovació del Projecte Jove de l'Ajuntament de Barcelona, amb el qual naixia una nova i original manera de fer política de joventut: som a l'any zero de les anomenades polítiques integrals en ple Any Internacional de la Joventut.

Precisament amb motiu d'aquesta celebració, Xavier Soto publicà el 21 de febrer a l'Avui un article –“L'any dels joves”– en què propugnava que “a Catalunya, la política de joventut ha d'ésser un eix cabdal de l'acció de govern i ha d'abordar amb profunditat els problemes dels joves de casa nostra”.

Però el paper de la JSC, amb Xavier Soto com a Primer Secretari, no es va limitar a aquest terreny. La seva influència va ser rellevant al si del moviment associatiu juvenil català, al Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC), a les Joventuts Socialistes d'Espanya o al nou moviment estudiantil a través de l'impuls de l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya (AJEC).

Aquest treball polític va ser possible en bona mesura perquè Xavier Soto va aconseguir enfortir l'autonomia del projecte polític de la JSC, des del compromís amb el conjunt del projecte socialista. Una autonomia que Xavier Soto sabrà mantenir en moments d'especial dificultat, com sense dubte ho va ser el referèndum de l'OTAN del 12 de març de 1986 en el qual la JSC serà l'única organització socialista d'arreu d'Espanya que defensarà activament un vot negatiu.

Xavier Soto, memòria viva

Finalment, el fet que acabarà per enfortir el projecte polític de la JSC serà la tasca que el propi Xavier Soto farà al i des del Parlament i que el convertirà en la veritable veu dels joves en les recuperades institucions del nostre autogovern.

Però la seva tasca parlamentària al llarg de tres legislatures no es va limitar al seu compromís amb els problemes i aspiracions de la joventut del seu temps. Formà part de diverses Comissions parlamentàries, amb un especial protagonisme a les de Política Social, Justícia i Control de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Les mancances del sistema educatiu, la protecció dels drets dels menors, el problema de les drogodependències, la resposta a les situacions de marginació o el paper dels mitjans de comunicació públics van ser, per citar-ne alguns, temes que el van apassionar i sobre els quals va intervenir amb una ferma característica sempre carregada d'arguments.

Durant aquests anys va reprendre uns estudis de dret que no va arribar a concloure.

La realitat és que tot i que va ser reelegit com a Primer Secretari de la JSC l'1 d'octubre de 1988 al VI Congrés celebrat a L'Hospitalet de Llobregat i, en conseqüència, el seu mandat no va finalitzar fins al 13 de gener de 1991 –VII Congrés de la JSC a Castelldefels– Xavier Soto ja era aleshores un dirigent polític del socialisme català, amb veu i opinió pròpia, al Parlament i a la direcció del PSC.

Un dirigent amb una especial relació política i personal amb d'altres dirigents de les diferents generacions del socialisme català: Joan Reventós, Raimon Obiols, Josep Maria

Líder polític juvenil de la Catalunya democràtica

Sala, Jordi Font, Higini Clotas, Miquel Iceta... I que acabarà per descobrir una profunda i radical sintonia amb la tradició del "poumisme" de pedra picada i, alhora, desinhibit, dels Pep Jai i els Fernández Jurado.

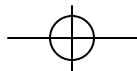
Com a Primer Secretari de la JSC, participà de les reunions de la Comissió Executiva del PSC des de l'inici de la dècada dels vuitanta. Però ja al 1987 en va ser elegit membre pel V Congrés del partit. Reelegit al VI Congrés al 1990, el 3 d'octubre de 1991 assumí la Secretaria de Formació, i passà a exercir com a Secretari de Moviments Socials després del VII Congrés del PSC, el febrer de 1994, responsabilitat que desenvoluparà fins a la seva mort.

Durant aquest darrers anys, Xavier Soto tingué un paper rellevant en el no sempre tranquil debat entorn la renovació del socialisme català i espanyol. Una renovació que, segons ell, no podia limitar-se a un pur relleu generacional, però que tampoc podia plantejar-se al marge d'aquest.

En aquest objectiu, junt amb les seves responsabilitats al Parlament i a la Comissió Executiva del PSC, Xavier Soto va esmerçar fins a l'última de les seves forces i energies.

Xavier Soto va restar fidel al llarg de tota la seva vida a un doble compromís: d'una banda, el compromís amb un socialisme no dogmàtic: el socialisme dels valors (llibertat, igualtat i solidaritat) i de les actituds (rebel·lia davant qualsevol manifestació d'injustícia); i, d'altra, el compromís amb la joventut, amb l'alliberament dels i de les joves, especialment dels més marginats.

En bona mesura, la seva vocació per l'acció cívica i política i el seu combat contra la intolerància i pel reconeixement

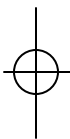

Xavier Soto, memòria viva

de drets s'expliquen per la seva passió ferma i tossuda en fer coincidir, ahora, tots dos compromisos.

Tanmateix, el seu lideratge polític, social i institucional al llarg de la dècada dels vuitanta el va fer superar les fronteres de l'espai socialista i progressista.

Per això, quan ens va deixar el 10 de gener de 1995 –víctima d'una injusta i cega malaltia a la qual va plantar cara fins a l'últim moment– Xavier Soto feia temps que havia esdevingut, de forma indiscutible, el líder polític juvenil més destacat de la Catalunya democràtica.

2. Paraules i escrits de Xavier Soto

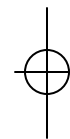
- Entrevista publicada a *L'Opinió socialista* a la segona quinzena de desembre de 1981, amb motiu de la celebració del 3r Congrés de la JSC

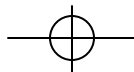
Ir a aquello que preocupa al joven

Xavier Soto es el coordinador nacional de la Joventut Socialista de Catalunya, por elección del III Congreso de la organización, celebrado a finales de noviembre pasado. Su cargo sustituye al de secretario general de la JSC, que ha sido suprimido en función de una nueva estructuración de la Joventut. Xavier Soto tiene 20 años y milita en el socialismo catalán desde los 14 en Badalona, ciudad donde vive; estudia Derecho y trabaja de administrativo en una agencia de aduanas. Hasta ahora era miembro del Consell Nacional y nunca había estado en una ejecutiva hasta ahora.

Xavier, ¿cómo valoras el reciente congreso de la JSC?

El congreso fue positivo en dos sentidos: ha dado respuesta a los deseos de renovación de la organización y ha conseguido que se adapte más a la realidad. Había una conciencia clara de que la JSC no conectaba con la realidad, no conectaba con la juventud, que los estatutos eran excesivamente complejos, había como un reconocimiento de que la

Xavier Soto, memòria viva

organización juvenil era un partido en pequeño, donde se hacía una política dirigida a la clase política y no a la juventud. Se ha conseguido descargar los estatutos y se ha intentado adecuar la estructura a los problemas de la juventud. Hasta ahora la estructura territorial era la fundamental y a partir de ahora se va a compatibilizar con la estructura sectorial, la estructura de los frentes de lucha, el estudiantil, el ecológico, el de la libertad sexual, el cultural, etc.

El cambio de nombre de secretario general a coordinador nacional no es sólo un cambio formal sino que se le quiere dar también una dimensión política.

Queremos que la ejecutiva sea una ejecutiva colegiada, sin una voz cantante que se imponga, una ejecutiva diferente. Que el primer secretario no sea la persona que está por encima de los demás, que es una persona que siempre va muy preocupada y que no es capaz de irse a tomar una copa con los amigos o irse a jugar al fútbol con los chicos de Bellvitge. Tenemos que adaptarnos a la realidad de la juventud; yo diría que el tema de la LOAPA, por ejemplo, es un tema importante, pero los problemas que afectan a la juventud no son éstos, son problemas mucho más inmediatos y cotidianos, es el tema del paro, de estar estudiando y que al final no sirva para nada, el tema de una delincuencia juvenil cada vez más galopante...

Paraules i escrits

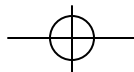
“La cera que arde”

¿La JSC se ve con fuerzas para afrontar estos problemas?

Somos conscientes de que la organización es débil. Ahí están nuestros datos, nos hemos abierto a la sociedad y hemos expuesto claramente que la JSC no son mil ni cuatro mil militantes, somos ciento cincuenta y tres y esta es la cera que arde en estos momentos. Nosotros somos responsables de no haber sabido motivar a la juventud, pero también hay otros responsables: las instituciones, los partidos, etc. Reconociendo nuestra debilidad vamos a intentar cambiar cosas; los cambios pueden ser poco importantes pero esas pequeñas cosas juntas pueden ser un cambio importante. Estamos seguros que cuando pongamos la organización a trabajar eso va a aumentar en un número importante, pero este gesto de decir los números reales quiere simbolizar que, a partir de ahora, vamos a ser realistas y a decir qué es lo que hay.

La crisis de las organizaciones juveniles se hace patente en la JSC, en la Joventut Comunista y en muchas más, ¿puede suponer esto que sea hoy más importante que los partidos hagan una política juvenil, en lugar de que se mantengan organizaciones políticas juveniles?

Esa pregunta se la hace mucha gente en el seno, por ejemplo, de nuestro propio partido. Desde el momento que nosotros trabajamos en un organización juvenil, teóricamente tenemos que creer en ella; pero creemos además

Xavier Soto, memòria viva

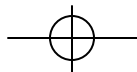
Paraules i escrits

que es necesaria, que hay unos problemas como sector específico a los que tiene que enfrentarse una organización juvenil; los problemas del joven no son entendidos por el conjunto de la sociedad ni por los partidos tradicionales de izquierda; que haya una organización donde los jóvenes se autogestionen y se dirijan, donde sean capaces de dar alternativas a sus problemas sin la supervisión teórica de nadie, es necesario. Hay personas que se lo cuestionan y quizás tengan razón; en estos últimos tiempos la organización no ha servido para nada, no ha aglutinado nada, ha sido un desastre; pero hay un dato a plantearse, por ejemplo en la reciente manifestación por la Paz un 50% de asistentes eran jóvenes y para lanzar una política de movilización, la juventud es un elemento indispensable y necesitamos una organización que sea capaz de motivar a los jóvenes, no estrictamente por los problemas generales, sino también por los que les afectan directamente a ellos.

Existe el tema de que el partido puede llegar al gobierno, ganando unas elecciones, por poco, con un 40% de abstención, pero que las gane; esa victoria puede ser una victoria frágil, al partido socialista le puede resultar difícil gobernar el país, lo que hay que hacer es intentar ganar convenciendo, intentar ganar creando una dinámica de participación, una dinámica como la que han logrado los socialistas franceses o griegos, aquello que se dice de convertir a los “pasotas” en “pasokas”, y esto es lo que podemos hacer aquí y para ello la organización juvenil es un instrumento fundamentalísimo.

La relación entre la JSC y el PSC era tema polémico en el reciente congreso ¿cómo ha quedado estructurada?

Esto es siempre un tema delicado. Hay una suspicacia que se ha planteado fantasmalmente; se decía que los líderes del partido influyen en los líderes juveniles para que hagan una política determinada; yo creo que esto no ha pasado nunca; lo que ha pasado es que ha habido unos determinados líderes de la Joventut que por determinadas cosas les ha interesado una cierta actitud delante del partido y entonces son ellos los que se han explicitado esta influencia, no ha sido una influencia directa, sino que han sido estos militantes que hacen política no de cara a la organización juvenil, sino que la hacen mirando al partido. Esto ha latido en el congreso, como ha latido la memoria de los últimos acontecimientos en la Joventut, que ha sufrido problemas que no eran propios de la JSC, sino que eran aplicaciones miméticas de los problemas del partido. Ha habido un deseo de salvaguardar a la organización de este tipo de cosas y esto se ha plasmado en la resolución del congreso que más o menos mantiene los mismos cauces de relación y lo que intenta es diversificar estos cauces; no creemos que el cauce fundamental de relación pase por la presencia del coordinador nacional en las ejecutivas del partido; tienen que haber otros cauces como los contactos permanentes de los responsables de cada área de la Joventut y del partido, contactos constantes de delegaciones de una y otra ejecutiva, una comisión en el Consell Nacional, etc.; pluralizar las relaciones y descentralizarlas, que no sólo se den en la dirección sino también en las agrupaciones y en los grupos sectoriales.

Xavier Soto, memòria viva

Paraules i escrits

“No queremos ser el partido radical”

La resolución política habla de un nuevo planteamiento, de un cambio de línea política...

Yo creo que esto no debe entenderse mal. Se ha dicho que nosotros queríamos cubrir un espacio político radical que impidiera la posible creación en el futuro de un partido radical. Esto puede ser una visión táctica desde fuera de la organización pero desde dentro no es así. Creemos que lo que hay que ocupar es un espacio que corresponde a los socialistas, pero centrándose en aquellos temas en donde los socialistas por la misma dinámica política están dejando a un lado. Queremos que la línea política se amolde al nuevo modelo de organización, que las preocupaciones políticas de la JSC sean otro tipo de preocupaciones; la ponencia política se ha centrado sobre temas como el ecológico, el cultural, la libertad sexual, plantearse la reivindicación de una lista de nuevos derechos, como el mismo derecho de los jóvenes a equivocarse, el derecho a la comunidad, el derecho al tiempo, el derecho a sentirse diferente en una sociedad cada vez más estandarizadora, el problema de la delincuencia y de la drogadicción, un tema que en el que hemos hecho especial hincapié, un problema en el que los ayuntamientos están intentando hacer algo, pero el gobierno central y el de la Generalitat no están haciendo nada; la delincuencia no nace por generación espontánea sino que tiene unas explicaciones sociales a las que hay que hacer frente; el tema de la drogadicción lo hemos enfocado sin demagogia, nosotros no hacemos

como los hijos de los ministros que para enfadar a sus papás fumaban porros en el congreso de la UCD.

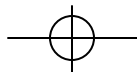
El tema de la droga blanda lo tenemos clarísimo, hay que legalizarla ya, hace menos daño que el alcohol, y hay que impedir una red clandestina, unos cambios de mercancía, etc.; en cuanto a las drogas duras es un problema más serio, hemos sido más prudentes, nosotros queremos estudiar el tema con profundidad y no caer en demagogias baratas.

¿La JSC tiene incidencia en esas zonas donde los problemas de la juventud, los problemas de marginación, se hacen más patentes?

Ese es un problema fundamental. Si hiciéramos una encuesta, tendríamos que en la JSC un 25% son estudiantes, otros 25% eran militantes del partido, otro 25% su padre o su abuelo es socialista, etc. Gente que se apunte por problemas juveniles encontramos pocos; lo que pasa es que ahora se está dando una cosa curiosa, que es que las agrupaciones que ahora mejor funcionan son las de las comarcas, mientras que en Barcelona la cosa no va bien. Este es un tema que nos preocupa y vamos a trabajar en él, queremos implantar la organización en esas zonas, en los barrios periféricos, queremos captar militantes, especializados en temas sectoriales, que hay algo, no partimos de cero, en Bellvitge, en La Verneda o en Santa Coloma hay gente preocupada por estos temas.

El Congreso trató otros temas importantes

El tema de la política internacional, el tema del hambre, la lucha por la paz y la solidaridad. La paz está en peligro, el

Xavier Soto, memòria viva

tema de la OTAN no es un tema cerrado y todavía hay que hacer esfuerzos para impedir la entrada de España en ella. Estamos en 1981, el hombre está llegando a Marte y aquí en la tierra aún mueren de hambre 50.000 personas; vamos a hacer campañas en este sentido no sólo para que los gobiernos apliquen ese 3% de su presupuesto para los países del Tercer Mundo, sino que hay que concienciar a la sociedad civil. También el tema de la solidaridad, los catalanes y los españoles sabemos la importancia que ha tenido la solidaridad internacional en los últimos 40 años, tenemos una deuda moral, especialmente con los países de América Latina, y vamos a trabajar en ello. Por otro lado, hicimos una declaración puntual en torno a la consolidación de la democracia en España, no vamos a dejar que nos la arrebaten, que los golpistas no cuenten con los jóvenes para sus objetivos.

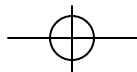
¿Cambio o continuidad en el III Congreso de la JSC?

Evidentemente apuesto por el cambio, si creyese en la continuidad no estaría donde estoy. No cabe posibilidad de continuidad porque esto significa el fracaso y la desaparición de la organización. Hace falta una renovación profunda y el partido debe participar en el proceso de cambio, activamente; la JSC y el partido son autónomos pero todos sabemos de donde sale el dinero y el apoyo político, todos los sectores del socialismo de Catalunya deben apostar por el cambio de la JSC en la necesidad esencial de entusiasmar al país y, por tanto, entusiasmar a la juventud en ese proceso de cambio general, hay que entusiasmar y cautivar al personal.

Paraules i escrits

¿El PSC tiene política juvenil?

Yo diría que el partido ha ido teniendo una política juvenil puntual, un poco a remolque de las circunstancias. No ha habido una política juvenil a largo plazo y bien realizada. Yo creo que el partido y la JSC han de tener una política juvenil similar aunque tenga diferencias. El partido ha de tener una política juvenil y esto no debe contemplarse desde la JSC como una amenaza, ojalá el partido hiciese política juvenil, porque esto querría decir que habría gente que se preocupa en hacer eso, pero no la hay. Sin embargo tengo que decir que yo estoy esperanzado, esperanzado porque el discurso de Joan Reventós en el III Congreso de la JSC fue esperanzador, habló de propuestas claras y concretas a realizar; las conversaciones que yo he tenido con miembros de la Ejecutiva Nacional, y en concreto con Raimon Obiols, han sido esperanzadoras, parece que por primera vez el partido va a apoyar a la JSC, yo lo que espero es que no se queden en palabras y que se constate en hechos.

Xavier Soto, memòria viva

Paraules i escrits

- Article publicat a *El Noticiero Universal*

¿Quién desprestigia a las instituciones?

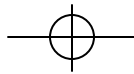
Una vez más se han hecho públicas, en respuesta a una pregunta presentada en el Parlament de Catalunya, las subvenciones que anualmente otorga la Dirección General de Juventud a las organizaciones juveniles, y un año más también hemos asistido al deplorable espectáculo de la discriminación, del clientelismo y la arbitrariedad a las que tan acostumbrados nos tiene el Gobierno minoritario de CiU. Un dato es suficiente para explicar la magnitud del escándalo: una sola organización se lleva el 40% del total del dinero destinado a las organizaciones juveniles de Catalunya, y casualidad de las casualidades, el actual Director General de Juventud fue, hasta su nombramiento, dirigente de esa organización.

Pero esto no es ni mucho menos un dato atípico o anormal, sino uno más de los cientos de ejemplos que podríamos poner para demostrar cómo la política que se está realizando desde el Gobierno minoritario de CiU se caracteriza por el más rastrero de los clientelismos. La política de la Dirección General de Juventud no es más que una mala, triste y pobre imitación del programa de la obra cultural de cualquier entidad financiera de nuestro país. El Gobierno conservador de Jordi Pujol no ha tenido, no tiene, política juvenil; y si la ha tenido ésta ha consistido precisamente en no tenerla. ¿Qué tipo de medidas ha adoptado la Dirección General de Juventud para abordar el problema de la delin-

cuencia juvenil? ¿Qué tipo de coordinación se ha ejercido desde la D.G.J. y el Consell Executiu con respecto a las medidas que en el campo juvenil han venido adoptando y desarrollando los ayuntamientos catalanes? ¿Qué tipo de apoyo ha dado el Consell Executiu a las nuevas formas de asociacionismo juvenil, que suponen sin duda una auténtica renovación del movimiento juvenil? La respuesta a estas y otras muchas preguntas es evidente: no se ha hecho absolutamente nada. Nada tiene que envidiar la política desarrollada en el ámbito juvenil por el Gobierno Pujol a la que en el ámbito estatal realizaron los sucesivos gobiernos de UCD.

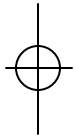
En definitiva, CiU ha hecho política para cubrir el expediente en este campo, olvidando y marginando al conjunto del mundo juvenil, al millón de jóvenes catalanes de edades comprendidas entre los 16 y 24 años. Y atención: si la política juvenil es uno de los temas prioritarios a abordar hoy en la acción de gobierno de cualquier país del mundo, lo es mucho más en un país como el nuestro que ha visto durante siglos cómo era aplastada su conciencia nacional y cómo se la privaba de su derecho al autogobierno; y lo es mucho más porque hay que tener en cuenta que se está dejando la solución a los grandes problemas que afectan a la comunidad catalana de nuestros días, como puedan ser la consecución definitiva de la unidad civil de nuestro pueblo o la plena normalización del uso de nuestra lengua, al paso del tiempo, al relevo generacional. Se está condenando al país a ver perpetuados esos problemas. La falta de imaginación e iniciativas están hipotecando nuestro futuro colectivo, destruyendo nuestra esperanza. Y no lo podemos permitir.

Xavier Soto, memòria viva

El Gobierno Pujol ampara su actitud en la aparente pasividad de la juventud actual; pero sería ilegítimo, además de un profundo error de cálculo, suponer que los jóvenes van a aceptar sumisamente la situación actual. ¿Quiénes son los que de verdad desprestigian a las instituciones?

Paraules i escrits

■ Entrevista publicada a la contraportada d'*El Periódico* el 24 de febrer de 1984, realitzada per Margarita Rivière

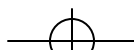
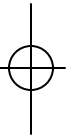
“Ser mayor es un rollo”

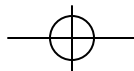
El diputado más joven de la historia parlamentaria española, 22 años, es socialista y un tanto pasota: “Si no se pasa de algunas cosas es que no se puede aguantar”. Hace una semana se estrenó en el Congreso; aquello le impresionó y sintió rabia.

“RABIA, sí. Por lo que alguna de la gente que está ahí le había hecho a mi padre. ¿Qué? ¿Te parece poco currar como un negro para vivir desastrosamente con cuatro duros?” Eso era en los sesenta, la España del desarrollo. Javier no se concienciaría hasta la muerte de Franco: tenía entonces 14 años. “Vi claro que tenía que ponerme junto a la gente que quería cambiar las cosas”, y se hizo socialista. Hoy es una estrella juvenil incluida en las listas electorales al Parlament de Catalunya.

Sus compañeros del Congreso ya le han dado el primer toque: “Oye, señorita, que a ver si menos zamarras y tejanos”. Y wambas. “Procuró ponerme zapatos y pantalones de pana, al menos”. Tendrá que hacerse un traje, tal vez. Estar en el Parlamento parece un privilegio.

“Para un joven lo que es un privilegio es tener un sueldo como el de los diputados. Bueno, luego habrá que hacer declaración de renta, jo...”

Xavier Soto, memòria viva

No te gusta ser mayor.

No.

El traje, los impuestos. Eso es ser mayor.

No. Soy diputado porque soy joven. Ser mayor es un rollo.

¿Y ser joven?

Ser joven es un lío. Aparte del curre, que bueno, no existe... La gente quiere ser feliz sin dinero, sin curre: eso es difícilísimo.

Ser joven, ¿es una desgracia?

Yo creo que sí.

Eso es muy fuerte.

Me cargan los datos, pero los hay. Me jode que hablen del 18 por ciento de paro, cuando lo que hay es un 20 por ciento de la gente que se reparte el 60 por ciento del paro. Y todos los demás se reparten el resto, el 8 por ciento. Los jóvenes hemos pagado la paz social de este país.

Y los sindicatos ¿qué dicen?

Son poco sensibles, como los partidos. Defienden a los que trabajan y los jóvenes se quedan fuera siempre.

¿Tú haces algo por ellos?

Se pueden intentar pequeñas cosas: que no detengan a la gente por ir con cazadora, quitar el impuesto de lujo de las guitarras...

Paraules i escrits

¿Crees que la política sirve para algo?

Sirve para algo la que sirve, la otra no.

Lo normal, en los jóvenes, es no creer en la política.

Sí. Yo puedo ser hasta anormal. Aunque ser pasota es sólo una máscara. Mira, somos gente que pedimos poco porque sabemos que vivimos un momento difícil, pero nos entregamos cuando alguien hace algo por nosotros. ¿Cómo te lo diría? Vivimos una especie de esperanza resignada y yo estoy con el pragmatismo más que con el idealismo.

No queréis lo imposible, pues.

Oye, tía, que ése es un rollo que me trae frito: lo del mayo de 68, que querían que nos arreglaran lo imposible.

Es cosa de otra generación.

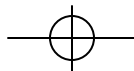
Que yo sintonizo con ellos, que conste. Menuda les ha caído encima. Yo me enganché enseguida con las ideas de Felipe González. Te digo del 77, el 78.

¿Y ahora qué?

Pse. Bueno, que Felipe es un gran Presidente. No sé si se puede hacer mucho más.

Tú eres más radical.

Yo antes era de los españolistas del PSC. Ahora soy nacionalista. ¿Cómo vamos a dejar eso a la derecha? Yo he comprendido que las autonomías pueden hacer muchas cosas

Xavier Soto, memòria viva

por la gente, están más cerca. Ah, que conste que no te hablo de los últimos cuatro años.

Ya suponía. ¿Cómo te has convertido en nacionalista?
Ha sido Obiols. Lo ha visto muy claro.

¿A ti te han aleccionado para las entrevistas?
Mujer, no. Sólo me han dicho que no diga tacos.

¿Tu crees que los mayores os entendemos a los jóvenes?
Está claro que con ésos que van sólo a los partidos de fútbol y ni se acercan por un concierto de rock, es imposible. Mira, Pujol, por ejemplo. Con los de cuarenta años puede ser más fácil: son más sensibles.

La piel de un joven, sí, es algo delicado.

Paraules i escrits

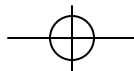
■ Article publicat al diari *Avui* el 4 de desembre de 1985 com a primer secretari de la Joventut Socialista de Catalunya i escrit amb Miquel Padilla, secretari general d'Unió de Joves, d'Unió Democràtica de Catalunya

Contra la mort i la intolerància

Les mobilitzacions dels joves europeus en els darrers anys han tingut un denominador comú, expressat amb pluralitat d'anhels i d'exigències: ha estat un renovat impuls ètic, que ha presidit multitud de manifestacions, des del crít quasi desesperat per la PAU, fins a les manifestacions contra els brots neonazis a Alemanya, passant per aquesta magnífica campanya dels joves francesos contra el racisme antiàrab sota el lema "Touche pas mon pote".

Contra aquest impuls ètic, i habitualment amb la força que dóna la violència més o menys explícita, apareixen de manera minoritària execrables mostres de barbàrie i irracionalitat: des d'actuacions de certs aparells d'Estat, fins a avallots causats per aficionats al futbol, passant per qualsevol mostra d'agressiva intolerància.

Una d'aquestes dissortades mostres d'irracionalitat apareix al nou Codi Penal Militar, aprovat darrerament pel Senat espanyol, malauradament també amb els vots del grup socialista. Ens referim a aquell aspecte que recull la possible aplicació de la pena de mort en temps de guerra. El principal argument utilitzat pel grup socialista ha estat que tota guerra produeix morts innocents de manera indiscriminada i que en aquesta situació aplicar la pena de mort en deter-

Xavier Soto, memòria viva

minats delictes molt específics és més justificable. Tant aquest argument com el del dret comparat no poden amagar que, possiblement, entretinguda l'opinió pública amb altres temes, l'Estat de dret ha comès un greu i lamentable error.

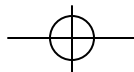
Nosaltres creiem que la guerra és una injustícia i una injustícia generadora d'injustícia per ella mateixa, però també creiem que no hi ha res que aconselli afegir a una injustícia una altra injustícia, i la pena de mort sempre la considerarem injusta. Profundes conviccions filosòfiques donen suport a la posició abolicionista respecte a la pena de mort (conviccions que tingueren presents els "pares de la Constitució espanyola") i allò que és realment paradoxal és que unes conviccions filosòfiques puguin admetre excepcions. I més paradoxal és perquè, com es pot comprendre, en temps de guerra no es pot alçar recurs (sobretot si hom és al front) i que les poques garanties d'un consell de guerra poden provocar, amb relativa facilitat, un error judicial. La pena de mort, àdhuc en temps de guerra, no deixa de convertir l'Estat en botxí, a més de tenir efectes contraris als perseguits i a més de ser cruel, inhumana, anacrònica, inútil, desproporcionada i irreparable. És precisament en situacions de guerra quan es desencadena l'histerisme, la rancúnia, el nerviosisme (que fàcilment podrien impregnar els tribunals militars); per això és en aquests moments quan es fa més necessari, amb la força d'aquell impuls ètic, la defensa de raons que creiem humanitàries. Ens preocupa realment aquesta decisió que oblida el dret a la reeducació i a la rehabilitació, fonamentals en una societat civilitzada. Ens sembla un mal exemple d'aquesta arbitrarietat i aquesta irracionali-

Paraules i escrits

tat que encara posen obstacles a tot Europa, a la construcció d'una societat culta i civilitzada.

Creiem també oportú palesar aquí que, desgraciadament, la violència, (en les seves diferents formes) no es dona només en situacions de guerra. Molts tenim en la ment com la intolerància és la forma que alguns sectors de la societat tenen de reaccionar davant l'actual mutació econòmica i de valors. És una intolerància de vegades subtil, però que té múltiples expressions, afortunadament fins ara minoritàries. No obstant això, si bé fora un error exagerar-ne la seva importància numèrica, no menys erroni seria no estar previnguts a partir d'ara mateix.

Els qui signem aquestes línies, que des de la discrepància ideològica coincidim en els més profunds valors de la Democràcia com a forma de convivència entre els ciutadans en l'esfera pública, no volem deixar de constatar que també a Catalunya s'ha produït algun brot lamentable d'aquesta intolerància. Han estat de moment petits incidents protagonitzats per sectors minoritaris i, per què no dir-ho?, amb un important component juvenil, però cal que tothom faci un esforç per practicar l'entesa, el diàleg i la democràcia, amb el respecte a la pluralitat que aquesta comporta. Els qui desenvolupem la nostra activitat política o associativa en el terreny de la joventut, cal que escollim la via del diàleg, i en la mesura del possible del pacte, per afrontar els greus problemes que tenim plantejats els joves i la societat en general. Per aquest camí avançarem vers una societat més culta, més civilitzada i, en definitiva, més lliure, on es redueixi el paper repressor de l'Estat i on cap sector de la societat no es mostri violent o intolerant.

Xavier Soto, memòria viva

Paraules i escrits

- Article publicat a *El Periódico* el 24 de desembre de 1984

El octavo pasajero

Desde hace algunos años, el mundo cinematográfico ha ofrecido diversas películas sobre la vida fuera de nuestro planeta. Pero de todas las películas ofrecidas por la industria del cine me atrevería a destacar especialmente dos en este artículo, y que me van a servir para ofrecer una sinopsis del hecho juvenil de la Catalunya de los ochenta. Estas dos películas son *ET* y *Alien, el octavo pasajero*. Mientras en *ET* se nos ofrece una imagen casi paradisíaca de los hombres que pueden vivir más allá de nuestras fronteras espaciales, en *Alien* se ofrece una versión contrapuesta: la de una fuerza que va desarrollándose y creciendo en el interior de los propios hombres, y que acaba por destruirlos. Sin duda, yo creo que la versión de *Alien* se parece mucho más a la realidad. Si estas fuerzas extraterrestres existen, serán mucho más parecidas a *Alien* que a la fantasía infantil de *ET* y, sin duda, la realidad juvenil de este país se parece mucho más a la situación de *Alien*.

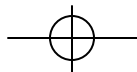
En la democracia española, y especialmente en la reconstrucción nacional de Catalunya, se ha colado sin pedir permiso un octavo pasajero. Un octavo pasajero que tiene que soportar diariamente el 50 por ciento del paro de este país. Alrededor de 20.000 heroinómanos que han perdido su libertad y que cada día corren el riesgo de perder incluso su propia vida, y con ella la de algunos otros.

Este octavo pasajero, que ha devorado ya a la juventud de los 60 y a los que en los 70 o en los 80 siguen creyendo en

ET, plantea a la sociedad catalana, inmersa hoy en el proceso de reconstrucción nacional, graves interrogantes. No cree en los intelectuales postmodernos que teorizan en bellos delirios, lo que para el octavo pasajero no es más que una necesidad forzosa: ellos no eligen vivir cada día sin saber qué va a pasar, sin saber cuánto dinero tendrán en el bolsillo mañana. Para ellos, el vivir al día, el vivir a salto de mata es una realidad impuesta. El octavo pasajero no ha encontrado solidaridad terrestre, no digamos ya en la derecha, sino ni tan sólo en quien parecía obligado a prestársela. La izquierda y los trabajadores han respondido con insolidaridad, insolidaridad manifiesta en su propio padre, por muy militante de la UGT o CCOO que sea, sus intelectuales han respondido con cinismo similar. Únicamente algunos jóvenes de los 70, concentrados en el Área de Juventud del Ayuntamiento de Barcelona, o en la Juventud Socialista, han practicado para con el octavo pasajero algún gesto.

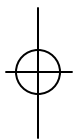
Paralelamente a la estética de estos sectores, la derecha real de este país, a la que la estética igual que la ética, no le han interesado nunca, ha respondido con la brutalidad de la fuerza cuando han visto que las avanzadillas más peligrosas, situadas ya fuera del octavo pasajero, empezaban a manifestarse no ante el Palacio de la Moncloa, como los obreros de Sagunto, sino en los informes policiales. Por otra parte, es bien sabido, que los representantes políticos de esta derecha, los que hoy nos gobiernan desde la plaza de San Jaime no pueden creer en los extraterrestres, ellos sólo creen en Dios y en la Patria, y por lo tanto a nadie puede extrañar que su respuesta haya sido la de la ignorancia más absoluta. La Iglesia

Xavier Soto, memòria viva

española, que tan importante papel jugó en el pasado, parece anatemizar ahora cualquier intento serio de aproximación al problema. Únicamente la Iglesia Vasca, que siempre ha parecido un poco extraterrestre, ha mostrado su preocupación por alguno de los problemas del octavo pasajero.

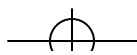
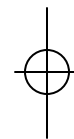
Paraules i escrits

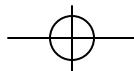
■ Article publicat al diari *Avui* el 21 de febrer de 1985, amb motiu de la celebració de l'Any Internacional de la Joventut

L'any dels joves

Haig de començar forçosament assenyalant el meu escepticisme respecte als anys internacionals o als dies que es dediquen a alguna cosa. Quan a un sector de la societat li han de dedicar un any internacional, malament rai. Els socialistes, el que hem cregut sempre és en les polítiques vigo-roses i serioses, que es porten a terme amb tenacitat i amb rigor, conscients que els problemes no se solucionen d'avui a demà, però que es té una voluntat política ferma i decidida. Però en qualsevol cas el cert és que l'ONU ens ha obsequiat, els joves, amb un any internacional, un any que haurà de servir per a millorar substancialment la qualitat de vida dels joves del nostre país.

Fa unes setmanes, el Director General de Joventut de la Generalitat, des d'aquestes mateixes pàgines, deia que era un any per a l'esperança, oblidant que des del Consell Executiu aquest any no ha començat ni tan sols amb bon peu. Valgui tan sols dir, tal com va reconèixer el conseller Macià Alavedra al Parlament, que el Comitè català que l'havia de preparar es va reunir per primera vegada a mitjan mes de novembre. El Director General deia que siguin els mateixos joves els protagonistes d'aquest any, però s'oblidava d'assenyalar que la seva direcció general va pretendre organitzar directament el Congrés de la Joventut Catalana, sense comptar amb el Consell Nacional de la

Xavier Soto, memòria viva

Paraules i escrits

Joventut; parlava també de no reduir l'activitat de la Direcció General de la Joventut al lleure, oblidant que el 85% dels recursos de la seva Direcció General són destinats al lleure.

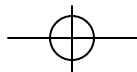
Parlava de donar suport a les noves formes d'associacionisme juvenil, mentre el grup parlamentari de CiU votava en contra de les esmenes al pressupost que pretenien ajudar una mica les noves associacions juvenils. Parlava de fer una política interdepartamental oblidant que el Consell Executiu de la Generalitat és un dels escassos governs a Europa que no té una Comissió interdepartamental de joventut, que així deixa la política juvenil al lliure albir de cadascuna de les conselleries, si no com es pot explicar que quan es crea des del Consell Executiu el Comitè Organitzador de «Europa, assumpte jove» hi estiguin representades totes les direccions generals implicades menys, naturalment, la de Joventut? En definitiva, Enric Puig fa una part del discurs que els socialistes anem fent des de fa anys. Però el seu discurs no té res a veure amb l'acció de la Direcció General de Joventut. I és que Enric Puig no és Joan Rigol.

El que cal fer per començar és reunir totes les institucions de Catalunya per coordinar la seva política, iniciar un diàleg real amb l'associacionisme juvenil d'aquest país, i entendre d'una vegada que, a Catalunya, la política juvenil ha d'ésser un eix cabdal de l'acció de govern i que ha d'abordar amb profunditat els problemes dels joves de casa nostra. Sense això, qualsevol política juvenil està condemnada al fracàs, i sense això, fer discursos grandiloqüents un dia de cap d'any no és més que fer façana o, cosa que és

pitjor, no respon més que a una necessitat de cultivar «la clientela».

Vull tornar una vegada més a repetir l'ofertament dels socialistes per a tirar endavant una política juvenil que compti amb un ampli consens social. Els socialistes no caurem en l'error de fer dels joves un àmbit per a la lluita política. El problema és suficientment important perquè tots, l'oposició però també sobretot el govern, actuïn amb la responsabilitat que aquesta situació ens exigeix.

En qualsevol cas, si aquestes ratlles, una vegada més, no són escoltades, potser als socialistes ens quedaria el recurs de dir que la política juvenil potser no és tan important, que no ens fa falta que depengui directament del President de la Generalitat, i que torni novament al Departament de Cultura, on almenys el Conseller dedica als joves de tant en tant un gest simpàtic, que com a mínim ha demostrat més sensibilitat en tres dies que la Direcció General de Joventut en cinc anys.

Xavier Soto, memòria viva

Paraules i escrits

▪ Article publicat a la revista *Alcarrer*, publicació de la JSC, núm. 2, 2a època, setembre/desembre 1985 amb motiu de la celebració del 5è Congrés

E pur, si muove

A tot Europa es comencen a donar fenòmens molt importants que tenen els joves com a protagonistes. Per exemple, a Itàlia, les Joventuts Comunistes es troben en aquests moments amb un creixement extraordinari, i ha sorgit també un important moviment juvenil entre els estudiants d'ensenyament mitjà que ha preocupat tota la classe política del país, per no parlar del Partito Radicale. A França, els joves han reaccionat front una onada racista i feixistitzant que es produeix en alguns sectors de la societat; aquesta reacció es va plasmar en aquella extraordinària campanya del "Touche pas mon pote". I així podríem parlar de la gran majoria dels països europeus, i fins i tot, d'alguns sectors de la societat nord-americana. A tot el món, front el neo-liberalisme apareixen iniciatives diverses, potser encara embrionàries, però no per això menys importants.

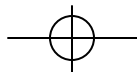
A Catalunya, aquesta onada de repolitització, o millor dit, de lluita ètica i política, està arribant amb una mica de retard, però no per això s'han deixat de donar, al llarg d'aquests dos darrers anys fenòmens importants que estan encara en situació d'inici. La Constitució i creixement de les associacions de joves aturats ha proliferat d'una forma extraordinària. Ja quasi no hi ha un poble important al nostre país on no hi hagi l'Associació de Joves en Atur. Tanmateix, hem

assistit darrerament a un moviment molt important en el camp estudiantil, tant a les universitats com als centres d'ensenyament mitjà, que ha donat lloc a la creació de dues grans associacions d'estudiants, l'AJEC i la FNEC, i tothom ja parla de la lluita que es jugarà en els propers quatre anys dins del moviment juvenil en aquests terrenys. Igualment, a Catalunya estan naixent iniciatives diverses en el camp cultural, d'una gran creativitat i que sens dubte la majoria acabaran reeixint.

Però no tot és positiu. També hem assistit a l'aparició d'alguns moviments irracionals no molt significatius ni nombrosos, però sí inquietants, en tant en quant són brots d'intolerància que no s'haurien d'estendre, pel bé de tot el conjunt de la societat. Al costat de tot això, crec que estem assistint a un important procés de consolidació de les organitzacions polítiques juvenils, i especialment de la Joventut Socialista, que ho ha fet en aquests dos anys en el camp de la militància, les seves responsabilitats institucionals i el seu espai polític i social. Crec que tot això ens ha de fer mirar el futur amb optimisme, conscients, però, que ens enfrontem amb grans reptes difícils d'abordar. Cal dir, en canvi, que per primera vegada estem en condicions de fer una important aportació a la solució dels mateixos.

Molt breument voldria referir-me a alguns dels objectius que s'ha de marcar el nostre Congrés, i que no és tan sols l'estratègia que ha de seguir l'Organització per intentar que Espanya surti de l'OTAN que és sens dubte un tema important del Congrés sinó els grans objectius pels propers 7 ó 8 anys. Jo n'assenyalaré tan sols tres, malgrat que podrien ser molts més.

Xavier Soto, memòria viva

L'objectiu intern, des del meu punt de vista, ha de ser la construcció del moviment juvenil socialista. He dit del moviment juvenil, no només l'Organització que sens dubte ha de continuar creixent en militància, influència i capacitat de mobilització, sinó que també hem de pensar en construir la gran associació d'estudiants de l'esquerra, que hauria de lluitar molt durament en el terreny de la universitat, i sense perdre de vista que el gran objectiu de futur és l'ensenyament mitjà. Es tracta també de col·laborar colze a colze amb el Departament de la Joventut Treballadora de la UGT per aconseguir una implantació profunda de les idees socialistes dintre de la joventut treballadora, però sense perdre de vista les noves experiències d'autoorganització juvenil en aquest terreny a les que abans m'he referit, ja que seria un error d'imprevisibles conseqüències perdre l'accés a tots els sectors que estan avui al marge del sindicalisme de classe.

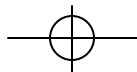
El segon gran objectiu de l'Organització ha de ser el de dissenyar l'estratègia política dels anys 90. He dit en moltes ocasions que els objectius juvenils que es va plantejar l'esquerra en la transició política estan ja en aquest moment superats i que cal dissenyar un projecte que situï en el primer pla l'inserció social i professional dels joves, l'impacte de les noves tecnologies, la incorporació a Europa, etc.

El tercer gran objectiu del Congrés hauria de ser el de preparar polítiques viables que drenin substancialment l'actual procés de marginació juvenil. Si no som capaços d'aconseguir la integració dels joves en la marxa de la societat i en un sentit de canvi profund, els projectes dels socialistes es veurien hipotecats durant unes quantes dècades.

Paraules i escrits

En definitiva, voldria amb aquestes línies incitar a la reflexió col·lectiva de l'Organització per a ésser capaços de dissenyar la nostra sortida del túnel.

Salut i bon Congrés!

3. Activitat parlamentària

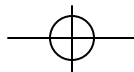
- Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya

Diari de Sessions

Ple núm. 43, 3 de març de 1993

El Sr. PRESIDENT: Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya, que formularà el Diputat senyor Soto. Té la paraula.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats, jo voldria començar aquesta interpel·lació recordant una obvietat, i és de quines coses parlem quan parlem de benestar social. Quan parlem de benestar social estem parlant de la política d'infància, de la política d'atenció a la gent gran, de la política en relació amb els disminuïts, de l'atenció als drogoaddictes, d'una part molt important de la política d'habitatge social, de la formació d'adults, de la lluita contra l'analfabetisme, de la promoció del voluntariat, dels serveis socials i de moltíssimes altres coses. En definitiva, estem parlant dels problemes més importants que tenen plantejats avui totes les societats occidentals. Parlem de

Xavier Soto, memòria viva

problemes certament de difícil solució, que requereixen recursos econòmics, atenció política, treball tenaç, coordinació institucional i un llarg seguit de mesures. I encara i així, són problemes que tindrem plantejats durant molt de temps. Són en gran mesura –ho deia– els problemes clau de l'estat del benestar en aquest fi de segle.

Per afrontar tot aquest conjunt de problemes, Catalunya té molts i importants actius: una societat civil conscient, un moviment associatiu molt superior al d'altres països de la nostra àrea, un moviment de voluntariat generós i treballador, uns professionals en matèria de serveis socials que res tenen a envejar, en motivació i preparació, als dels països europeus més avançats, i també –com no– uns ajuntaments, els ajuntaments catalans, que han estat capdavanters en matèria de benestar social.

Però senyores i senyors Diputats, aquesta interpel·lació d'avui la presentem perquè estem convençuts que tots aquests actius han estat malbaratats per la política desenvolupada des de la Conselleria de Benestar Social pel senyor Antoni Comas i Baldellou.

Abans que el senyor Comas fos nomenat conseller de Benestar Social hi havia, amb més o menys problemes, un reconeixement de l'autonomia municipal; es potenciava una única xarxa de serveis per a tot Catalunya; existia un acord entre la Federació de Municipis i el Govern en el plantejament de la concepció dels serveis socials; s'orientava l'acció del Govern a crear i finançar els serveis socials especialitzats i a responsabilitzar els ajuntaments dels serveis socials d'atenció primària. Certament, hi havia problemes –no tot eren

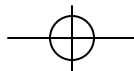
Activitat parlamentària

flors i violes–: hi havia una discussió dura i difícil sobre l'import econòmic de la col·laboració entre la Generalitat i els ajuntaments.

Però des de l'arribada del Conseller Comas a la Conselleria de Benestar Social la interferència a les competències dels ens locals ha estat constant; l'enfrontament institucional i no institucional ha estat permanent; els acords –quan s'han assolit– han estat extraordinàriament difícils; s'ha prioritzat la utilització partidista de la política de benestar social en una mena de caça de vots constant i s'han creat, malbaratant els recursos de tots els ciutadans, dobles xarxes de serveis. El millor exemple d'aquesta doble xarxa de serveis són les famoses oficines de Benestar Social, de les quals malauradament hem parlat ja massa sovint en aquesta cambra –comença a haver-n'hi, ja, una literatura parlamentària abundant.

El darrer exemple, ben vergonyós i del qual jo, senyor conseller, li demano avui responsabilitats polítiques, l'ha donat el responsable de l'oficina de Benestar Social del Ripollès. Jo tinc aquí un foto, que ha estat publicada en alguns mitjans de comunicació, del local de Convergència Democràtica de Catalunya a Ripoll, senyor president, on es diu: «Horari de despatx: de dilluns a dimecres, de 6 a 9 de la tarda, i dissabtes, de 17 a 1. Senyor Valentí Clarena, matins, de 10 a 1, i tardes, de 5 a 7, al local de Benestar Social», amb l'adreça del local de Benestar Social. Han estat publicades per diversos mitjans de comunicació, senyor Conseller.

Davant d'aquest cartell jo no sé si vostè sentirà la mateixa vergonya que jo sento. M'agradaria. Jo voldria saber per quines raons va nomenar vostè una persona que fa coses

Xavier Soto, memòria viva

com aquestes. Vostè sap la resposta que va donar aquest senyor quan li van preguntar per aquest cartell? Va dir que és que s'havia espatllat el telèfon de Convergència Democràtica. Cal que hi afegeixi jo alguna cosa més? Jo li demano una resposta clara i contundent sobre això i, si us plau, li demanaria que no em digui qui li ha obert un expedient, perquè vostè ja ha obert uns quants expedients. Voldriem una resposta bastant més clara, mes concreta.

En primer lloc, he parlat de dobles xarxes i ara, en segon lloc, he de parlar del tractament econòmic que reben els ajuntaments catalans de la Conselleria de Benestar Social. Només donaré una xifra –no voldria cansar els diputats amb moltes xifres–: dels 61.000 milions de pessetes que té de pressupost el Departament de Benestar Social, més l'ICASS, només 2.700 milions de pessetes van als ajuntaments, és a dir, poc més del 4% del Departament de Benestar Social.

Vostè és una de les conselleries que menys diners dedica proporcionalment als ajuntaments. Li donaré un sol exemple: la Conselleria de Comerç, que no té l'obligació de contribuir a crear una xarxa bàsica de serveis socials, dedica un 10% del seu pressupost als ajuntaments catalans, un 10%. A part, hi ha el problema que moltes vegades aquestes subvencions, quan es donen –absolutament insuficients–, es cobren amb un retard d'un any o de dos anys, fins i tot.

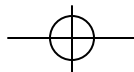
Però per si això encara no fos suficient, l'any passat el Departament de Benestar Social va deixar sense cap mena de subvenció ajuntaments tan importants com el de L'Hospitalet –la segona ciutat de Catalunya–, el de Lleida, el de Sant Boi o el Consell Comarcal del Vallès Occidental, per

Activitat parlamentària

posar-ne un altre exemple, i es van retallar substancialment les ajudes a l'Ajuntament de Barcelona, deixant d'aportar recursos a programes tan importants com el Pla especial de Ciutat Vella, com el Programa d'atenció a la gent gran de la ciutat de Barcelona o els programes de formació d'adults, entre d'altres –cito únicament aquests tres exemples.

Aquest conjunt d'actuacions del senyor Comas ha generat una situació d'extraordinària gravetat, una situació que pot posar en fallida i que afectarà greument la qualitat i la mateixa existència d'un ventall molt ampli de serveis socials. Aquesta manera d'actuar jo l'he qualificada i la torno a qualificar avui de «salvatjada antisocial», perquè, senyores i senyors, deixar sense subvencions programes tan importants com aquests és un acte de brutalitat, un acte de brutalitat que no cau sobre les espatlles –com es pretén de vegades– de la senyora Eulàlia Vintró o del senyor Pasqual Maragall, o del senyor Pujana, ni tan sols dels ajuntaments afectats! Aquestes accions les acaben pagant els ciutadans; les acaba pagant la gent gran; la gent, per exemple, que no va poder rebre formació de jove i que la vol tenir ara d'adult; els ciutadans i els veïns de Ciutat Vella; els ciutadans d'Hospitalet; els de Lleida; els d'Esplugues; els de Sant Boi.

Deixar sense recursos ajuntaments i programes tan importants és un acte de menyspreu, des del nostre punt de vista, cap als sectors més febles de la societat i jo li demano, senyor conseller, que faci un esforç per posar-se en la seva pell, en la pell d'uns ciutadans que poden deixar de rebre uns serveis per culpa de la seva responsabilitat. Ha de sentir la mateixa angoixa, ràbia i indignació que senten aquests ciutadans.

Xavier Soto, memòria viva

I avui mateix, senyores i senyors diputats, aquest matí, llegint els diaris, hem tingut una nova mostra de l'estil de fer les coses, de l'estil de fer política del senyor Comas. Avui en un rotatiu de Barcelona hem llegit referències a una carta que m'avergonyeix, que jo crec que ens avergonyeix a tots, és una nova mostra d'insensatesa d'un Conseller que sembla que divideix el moviment associatiu en funció de cordes polítiques, d'un Conseller –dit sigui de passada– que no dubta a contaminar aquest mateix moviment associatiu de Catalunya amb propaganda de les loteries, fins i tot en entitats infantils i entitats juvenils. D'això avui no en parlaré, perquè d'aquí a quinze dies n'haurà de respondre vostè davant d'aquesta Cambra.

El transport de disminuïts, senyor Conseller, exigeix molta més seriositat. No jugui també amb això! Jo vull expressar aquí la meua esperança i la meua convicció que, malgrat aquesta circular –que no és la primera circular de la qual hem de parlar del senyor Comas en aquesta cambra–, el senyor President de la Generalitat, el Molt Honorable senyor Jordi Pujol, rebrà els representants d'aquestes entitats perquè li puguin expressar les seves preocupacions i les seves inquietuds. Jo estic convençut, vull creure que el President de la Generalitat no atindrà el criteri d'aquesta carta –per dir-ho d'alguna manera– del Conseller de Benestar Social.

Dit sigui de passada, cal agrair –perquè és de justícia– a la Conselleria d'Ensenyament la sensibilitat que està mostrant entorn aquest problema en relació amb el transport de disminuïts a les escoles, però hem de lamentar, i lamentar molt

Activitat parlamentària

durament, que el Conseller de Benestar Social no vulgui ni tan sols asseure's a la taula per parlar del problema del transport de disminuïts, especialment del transport de disminuïts que van a tallers del Departament de Benestar Social.

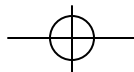
En definitiva –i ja se m'ha encès el llum vermell–, volem expressar el nostre rebuig a l'enfrontament institucional sistemàtic que practica el Conseller Comas; rebutgem el tractament econòmic que dona als ajuntaments de Catalunya i que pateixen els seus ciutadans; rebutgem el tractament que dona al moviment associatiu del país i que queda palès en aquesta carta a què fa referència avui un rotatiu de Barcelona; rebutgem que la Conselleria de Benestar Social no es vulgui ni tan sols asseure a la taula per discutir sobre el transport de disminuïts; rebutgem que s'utilitzin les oficines de Benestar Social com si fossin un local de Convergència Democràtica de Catalunya, i, finalment, demanem un canvi de cent vuitanta graus, un canvi radical de política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya i en relació amb el moviment associatiu.

Res més i moltes gràcies.

(...)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Soto pot fer la rèplica durant cinc minuts.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Conseller de Benestar Social ha dit que,

Xavier Soto, memòria viva

d'insults, no en parlarà: farà bé. En la meva intervenció no n'hi ha hagut cap. Hi ha hagut passió, duresa, però cap insult. I, en tot cas, és cert que, quant a insults, en el darrer any, l'únic que jo he escoltat l'ha pronunciat una persona que és absent en aquests moments, que s'ha d'asseure en aquesta cadira d'allà (*el Diputat n'assenyala l'escó*), i jo, que no sóc precisament un capellà parlant, no m'atreveixo a repetir el que aquest senyor va dir. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, senyor Conseller...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

El Sr. SOTO: En segon lloc, senyor Conseller, deixi'm dir-li també amigablement que, si hi ha algú que no em pot parlar de rigor en aquest país, que no té massa legitimitat per parlar de rigor és, precisament, vostè. Vostè sap que tots, que la immensa majoria dels ajuntaments de Catalunya gasten proporcionalment en benestar social molt més del que gasta el Govern de Catalunya. I jo li demano –i ara utilitzaré una expressió que potser és dura, però és que a mi no se me n'ocorre cap altra– que evitem determinats actes de cinisme. Dir que els ajuntaments de Catalunya que van signar el conveni amb el Departament de Benestar Social estan d'acord amb vostè, per mi, això és un acte de cinisme. L'Ajuntament de Barcelona va signar un acord, un acord en el qual, efectivament, no estava inclosa Ciutat Vella, no estava inclosa l'atenció a la gent gran, no estava inclosa la formació d'adults... Li tomo a demanar que em digui quina llei, quina normativa legal obliga l'Ajuntament

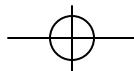
Activitat parlamentària

de Barcelona a fer formació d'adults, per exemple, eh? I el va signar, per què? Perquè era un conveni en que es jugaven 300, 400, 500 milions de pessetes, i l'Ajuntament de Barcelona i els ajuntaments de Catalunya no poden prescindir de 100, de 200, de 300, de 400, de 500 milions de pessetes. No faci vostè l'acte de dir: "Com que han signat, és que aquests hi estan d'acord, i únicament no hi estan d'acord els que no van signar."

Vostè ha parlat de lleialtat institucional. Una altra vegada, qui menys legitimitat té per parlar de lleialtat institucional és vostè. La Federació de Municipis, el que va demanar és que hi hagués una negociació global de la Federació de Municipis amb el Departament de Benestar Social per fixar les bases del conveni. No va demanar cap altra cosa, i això no és faltar a la lleialtat institucional, sinó facilitar la lleialtat institucional.

Vostè ha parlat, senyor Conseller, que lamentava que s'hagi filtrat una carta avui en un rotatiu de Barcelona. Jo, el que lamento no és que s'hagi filtrat, el que lamento és que s'hagi escrit. I que s'arribin a dir coses com aquestes. Són una manca de respecte sense precedents per al moviment associatiu d'aquest país. Aquestes persones que treballen en el camp del moviment dels disminuïts no tenen, no hi ha cap raó que justifiqui afirmacions com les que vostè ha fet. Se n'hauria d'avergonyar. La foto: en parlarem avui, en parlarem demà, i en parlarem tantes vegades com vulgui. Deixi'm dir-li una cosa: la seva explicació no em satisfà.

Perquè, si vol que li digui la veritat, vostè va nomenar aquest responsable de l'Oficina de Benestar Social precisament perquè fes això. El seu únic error ha estat penjar un cartell, que algú ha pogut fotografiar i, davant d'això, a vostè

Xavier Soto, memòria viva

no li ha quedat cap altre remei que obrir un expedient. Però si de vostè depengués, a aquest responsable li donaria la medalla d'or de la Generalitat (rialles), perquè està fent exactament allò que vostè volia que fes. En qualsevol cas, esperarem els resultats d'aquest expedient que està obert amb tant d'escepticisme com vàrem observar el famós expedient que va obrir a unes secretàries en funció d'una circular sobre la llengua, del qual, per cert, no en vàrem sentir parlar mai més.

Amb els diners que vostè dedica a aquestes Oficines de Benestar Social —que són una doble xarxa— es podrien resoldre, en gran part, els problemes de finançament dels ajuntaments de Catalunya. Vostè dedica a això uns 1.000 milions de pessetes, més o menys. Amb això i als ajuntaments estarien molt millor gastats.

Ja per acabar, fa més de cinquanta anys, senyor Conseller, en aquest país hi va haver un polític que va fer el pitjor que es pot fer amb la pobresa, que no és fer la gran política que cal fer per eradicar-la, sinó fer la política més mesquina i en el pitjor sentit de la paraula, que és anar a la compra dels vots. No ho va fer sols amb la pobresa; ho va fer també amb la llengua i amb el sentiment de pertinença a una comunitat nacional; els cronistes el presentaven sovint en els mítings amb un entrepà de sardines embolicat amb paper de diari sota el braç. Els seus efectes sobre el país van ser perniciosos, i van deixar una llarga ombra sobre la nostra història col·lectiva. Cinquanta anys després hi ha un polític que ha descobert també els pobres, no per fer la gran política que cal, sinó per aconseguir vots, o per poder passejar-se per

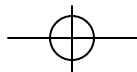
Activitat parlamentària

determinats barris com si per a això s'hagués de pagar alguna mena de peatge.

El que ens preocupa és que aquest polític té molts més recursos, molt més poder, la legitimitat democràtica que dona ser conseller de la Generalitat de Catalunya i, si ningú no ho impedeix, la seva ombra pot arribar a ser igual, tan llarga i tan perniciosa per a la història de Catalunya com la del polític a que m'he referit fa cinquanta anys.

Res més, i moltes gràcies. (*Remor de veus. Aplaudiments en un sector de la cambra*).

Xavier Soto, memòria viva

- Moció subsegüent a la Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya

Diari de Sessions

Ple núm. 46, 18 de març de 1993

El Sr. PRESIDENT: Passem a continuació al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya, presentada pel Diputat senyor Xavier Soto. Per presentar-la, té la paraula.

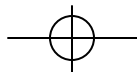
El Sr. SOTO: Molt honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria començar la meua intervenció assenyalant una obvietat, però crec que és bo i necessari dir-ho a l'inici d'aquest debat. Aquesta Moció de reprovació que discutim no està dirigida contra una persona; aquesta Moció s'adreça a la gestió d'un Departament i contra la política de benestar social de que és responsable tot el Consell Executiu de la Generalitat i el seu President en primer lloc. Volem constatar, també, que l'instrument de la moció de reprovació ha estat utilitzat en comptades ocasions. Els diferents grups parlamentaris de l'oposició han utilitzat aquesta possibilitat del Reglament amb contenció, mesura i prudència. Però és cert, també, que en un termini de temps de tres anys s'han presentat amb aquesta dues mocions de reprovació contra el mateix Departament, i que aquesta mateixa situació no s'ha donat en altres àrees de l'acció del

Activitat parlamentària

Govern. Què és el que justifica i sustenta la presentació d'aquesta segona Moció de reprovació? Intentaré resumir els nostres arguments en quatre grans grups de raons.

En primer lloc, en l'existència d'un clima de conflicte institucional permanent. Aquest conflicte institucional s'ha produït en diversos àmbits. El Conseller de Benestar Social es queixa sovint de les crítiques de l'oposició, però el Conseller no s'ha quedat enrere, ha acusat l'oposició de ser els camps de la confusió i de la mentida; ha dit que molts alcaldes sols visiten els seus barris per aconseguir vots; d'un alcalde determinat, que no té sensibilitat social; que un ajuntament actua com el franquisme va actuar en el Congrés Eucarístic, etcètera. Avui mateix, en un rotatiu de Barcelona, el Conseller de Benestar Social dóna un bon exemple pràctic de la manca de lleialtat institucional de que acusa altres en una entrevista que em permetran que qualifiqui, com a mínim, amb un adjectiu suau, de molt desafortunada.

Aquest tipus de declaracions, que ja no sorprenen ningú perquè són, malauradament, la tònica habitual, han dificultat extraordinàriament les relacions institucionals, precisament en aquell terreny en què la col·laboració és més necessària. Aquest enfrontament no s'ha donat sols amb l'Administració local, s'ha donat també amb el moviment associatiu, amb els sindicats, amb els grups parlamentaris, fins i tot amb altres membres del Govern, i en una ocasió va haver d'ésser desautoritzat pel mateix President de la Generalitat, i el novembre de 1990 va ser criticat amb molta fermesa pel Síndic de Greuges, aleshores, l'Honorable Frederic Rahola.

Xavier Soto, memòria viva

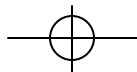
Paral·lelament a aquest ambient, s'ha generat una situació d'estrangulament dels serveis socials municipals. Ja vaig dir en el debat de la interpel·lació prèvia a aquesta Moció que el pressupost de Benestar Social sols dedica un 4% dels seus recursos als ajuntaments. A aquest fet cal afegir que l'any 91 s'ha deixat sense cap ajuda econòmica determinats ajuntaments de Catalunya i que, a altres, se'ls ha retallat substancialment la subvenció. A més a més, avui encara es deu als ajuntaments un 29% dels diners dels convenis de l'any 91 i, pràcticament, la totalitat de l'any 92. Aquesta situació ha produït un extraordinari malestar en els ajuntaments catalans, no sols en els que tenen govern de progrés; fins i tot la mateixa Associació Catalana de Municipis, que agrupa ajuntaments de Convergència i Unió, ha expressat les seves queixes sobre aquesta situació. Afirmar l'Associació Catalana de Municipis que els ajuntaments reben amb retard els diners dels concerts i dels convenis i que això obliga els ajuntaments a fer de banquers; que cal reduir la burocràcia de la Conselleria; que no ens obliguin a esmerçar tant de temps en paperassa; que caldria saber amb anticipació les actuacions per a l'any següent tant pel que fa a les preferències pressupostàries com a les noves activitats i les prioritats; que és bo fer propaganda institucional, però que cal no obrir falses expectatives, i que per orientar el ciutadà o per resoldre les seves demandes encara s'ha de trucar a massa portes, i he citat textualment els comentaris sobre el Pla d'acció social de l'Associació Catalana de municipis.

En segon lloc, vull assenyalar que massa sovint s'ha confós deliberadament, senyor Conseller, en la gestió de Be-

Activitat parlamentària

nestar Social, el partit, Convergència Democràtica de Catalunya, amb la institució nacional de tots els catalans, la Generalitat de Catalunya. El darrer cas ha estat l'ús partidista de l'oficina de Benestar Social del Ripollès, que ha estat reconeguda com una cosa mal feta pel mateix Govern. Però no ha estat corregida, perquè el delegat de Benestar Social a la comarca i, a la vegada responsable a la comarca, també, de Convergència Democràtica de Catalunya, continua mantenint la confusió de càrrecs i de telèfons. No és un cas aïllat. Tota la "filosofia" –i permeti'm dir-ho entre cometes– de la Conselleria es basa, de fet; en aquesta confusió; aquesta confusió s'ha estès també a la política de subvencions, on l'equitat i l'objectivitat en la distribució dels recursos públics ha estat substituïda per la discrecionalitat i per l'arbitrarietat. Els fons públics per a l'atenció dels més necessitats són els que haurien de ser més exemplarment distribuïts i utilitzats, i no ha estat així.

En tercer lloc, cal parlar, evidentment, malgrat el reconeixement dels errors d'ahir, de la gestió de l'EAJA i de la política de joc del Govern de la Generalitat. El nostre Grup Parlamentari està satisfet pel debat celebrat ahir i pels seus resultats, i pel reconeixement del Govern de la llarga llista d'errors realitzats. Però això no pal·lia les responsabilitats en què s'ha incorregut, utilitzant els registres de la Generalitat per fer publicitat de les loteries i per a la tramesa de publicitat; primer es va dir que cinc, després que vint, i ahir es va reconèixer que s'havien enviat a trenta entitats infantils i juvenils –no sabem la xifra real perquè no l'acabem de conèixer– i aquest fet ha constituït sens dubte una mani-

Xavier Soto, memòria viva

pulació de la gent i especialment de la gent jove que nosaltres creiem que no és acceptable. Aquesta campanya de promoció ha generat una àmplia reacció d'indignació i justificària, per si sola, la presentació d'aquesta Moció de reprovaçió. Haig d'assenyalar que el debat d'ahir encara no ha resolt un dubte fonamental: si s'ha aturat aquesta campanya o no, o, com va dir la Consellera Cuenca, el que s'ha aturat és sols la tramesa a entitats infantils i juvenils. Cal resoldre aquesta qüestió al més aviat possible, retirar les caixes de les entitats i demanar excuses pels errors comesos.

Per acabar aquest tercer apartat i enllaçar ja amb el quart apartat voldria fer una observació que té una gran importància per a nosaltres. És molt greu, és incorrecte, fins i tot perillós, establir una relació entre el joc i les residències per a la tercera edat, tal com es va fer ahir i tal com va assenyalar la mateixa Consellera Cuenca, que això era pura demagògia. Amb afirmacions com aquestes es legitima inadequadament el joc entre els ciutadans i això no s'ha de fer, i jo vull recordar que les darreres paraules del senyor Comas durant el debat d'ahir van tornar a establir aquesta relació demagògica.

En quart lloc, s'ha produït, hi ha una greu crisi de gestió en el Departament de Benestar Social que s'ha manifestat en diferents àmbits. S'ha manifestat en la política de vellesa i no em referiré a afers tristament famosos, però puntuals; com el de la residència Alba o el de la llar-residència de Begues, sinó al problema central, que és la manca de places de residències, que són totalment insuficients i que generen llarguíssimes, inacabables llistes d'espera, i el que encara és molt més important, la inexistència d'una política d'ajuda

Activitat parlamentària

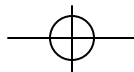
domiciliària i d'una política de serveis que sigui una alternativa real a l'internament a les residències.

S'ha manifestat també aquesta crisi de gestió a ADIGSA, on un bon nombre de barris i polígons gestionats per aquesta empresa pública es troben entre els més degradats de Catalunya en matèria de qualitat de l'habitatge, en matèria dels serveis i equipaments, tant públics com comercials, o en matèria d'urbanització i enjardinaments, etcètera.

També es dona aquesta crisi del Departament en relació amb la política de disminuïts. La carta a què van fer referència diversos mitjans de Comunicació en relació amb la política de disminuïts és absolutament definitiva. Defineix una actitud de fons, clientelar i partidista, del Departament de Benestar Social; a més, cal manifestar la ineficàcia del Govern en aplicar les disposicions legals que ha aprovat el Parlament de Catalunya, especialment en matèria d'inserció social i professional o de supressió de barreres arquitectòniques. Així mateix, es va deixar passar la gran oportunitat que representaven els Jocs Paralímpics per donar un salt qualitatiu en aquesta matèria.

No tinc temps ja i no em vull allargar, però el mateix es podria dir sobre el voluntariat. Vostès han creat un Institut del Voluntariat dotat de 30 milions de pessetes i dediquen més del 50% del seu pressupost, en un Institut del Voluntariat, a retribucions de personal.

Sobre la política d'infància: podríem preguntar el perquè d'un canvi constant de directors generals que ha impedit una política continuada del Departament. Podríem parlar de la formació d'adults o podríem parlar de la lluita contra la

Xavier Soto, memòria viva

pobresa. El segon punt de la nostra Moció planteja diverses iniciatives per tal de modificar substancialment aquesta situació i els posem a la seva consideració.

Finalment, senyores i senyors diputats, l'ús de la moció de reprovació és l'instrument legítim que tenen els grups parlamentaris de l'oposició per expressar el seu desacord amb la política del Govern quan aquest és molt profund i greu. Aquest és el cas. Voldríem que aquesta Moció de reprovació fos útil per a corregir un estat de coses que no pot, que no ha de continuar. Voldríem que fos el final d'un capítol i el començament d'un altre, perquè, si hi ha un tema en què estem obligats a treballar plegats, en què hem de promoure l'entesa i la solidaritat i en què cal deixar en segon pla l'enfrontament i les divergències per posar al davant els elements d'acord, són les polítiques de benestar social.

És per això que exigim un canvi en profunditat de les maneres de fer, en el llenguatge, en l'actitud envers el món local, en l'orientació política d'una Conselleria que és font permanent de polèmica i de conflicte, particularment lamentables perquè es desenvolupa en un àmbit –l'atenció als menys afortunats– que obliga a fer coses totalment diferents de les que s'han fet fins ara.

Res més i moltes gràcies.

(...)

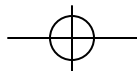
El Sr. SOTO: Senyor President, intentaré ajustar-me al Reglament del Parlament que preveu que aquesta intervenció s'ha de cenyir exclusivament a indicar l'acceptació o no

Activitat parlamentària

de les esmenes i els motius pels quals s'accepten aquestes esmenes.

Jo vull anunciar, en primer lloc, que acceptarem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. No les acceptarem... a vegades en estratègia parlamentària, és legítim dir "Acceptem-les per aconseguir una votació d'un grup parlamentari". No és aquest el cas perquè, com és obvi, aquesta Moció que hem presentat no té l'objectiu de ser una moció victoriosa –coneixem l'aritmètica parlamentària–, però creiem que aquesta Moció és una moció que ja ha estat guanyada moralment en el transcurs del debat. I, per tant, si acceptem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya, les acceptem bàsicament perquè milloren el text de la Moció i precisen algunes qüestions que són molt importants; precisa els motius de la reprovació a la política de Benestar Social. He d'insistir una vegada més, he dit que era obvi –ho han dit tots els diputats, ho ha dit també el portaveu de la majoria–, és obvi que no és una moció contra una persona, és contra la política de Benestar Social del Govern de la Generalitat que ha estat aplicada des del Departament de Benestar Social.

La Moció assenyalava que la reprovació es produeix en la mesura que es contribueix des de la Conselleria de Benestar Social a consolidar l'existència d'una societat dual a Catalunya amb la presència d'una part d'aquesta, econòmicament i socialment integrada, i l'emergència d'amplis sectors socials exclosos. Aquesta política s'expressa, entre d'altres maneres, amb una relació insatisfactòria i clientelar amb els ajuntaments i el moviment associatiu de Catalunya. Són afir-

Xavier Soto, memòria viva

macions, les que ha fet Iniciativa per Catalunya, en aquesta esmena, que òbviament subscriu plenament.

Nosaltres voldríem expressar també la nostra confiança que aquesta Moció aconsegueixi el seus resultats i que, més enllà de quin sigui el resultat de la votació, s'escoltin i s'escoltin profundament, seriosament de debò, els arguments, les raons, les idees que s'han plantejat en les intervencions i que es plantegen també en les esmenes d'Iniciativa per Catalunya. Si ho féssim així, hauríem fet sens dubte, avui, un debat bo i poderós, i un debat que serviria sens dubte als objectius que com a diputats del Parlament de Catalunya tots tenim.

Les seves esmenes, també, plantegen coses molt importants i les plantegen en els termes, des del nostre punt de vista, correctes. Aquesta Moció i aquestes esmenes no són fruit de l'estratègia d'un o d'un altre grup parlamentari, són fruit d'un estat de coses, són fruit d'una situació que hem intentat explicar millor o pitjor. Ho hem fet en la nostra intervenció, i creiem també, en aquest sentit, que aquesta situació s'ha de capgirar. No parlarem d'insults, no parlarem d'intercanvis d'acusacions; jo he parlat en la meva intervenció inicial d'una entrevista d'aquest matí que parla per si mateixa. Llegeixin-la i no...

El Sr. PRESIDENT: Torni a les esmenes, senyor...

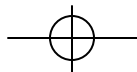
El Sr. SOTO: Torno a les esmenes, senyor President; per acabar dient que les acceptem, que creiem que avui s'ha donat un pas endavant; que sens dubte aquestes esmenes, el

Activitat parlamentària

debat i les posicions expressen el posicionament de cadascun dels grups parlamentaris; expressen el malestar que ha generat la política de Benestar Social en amplis sectors socials de Catalunya, en els diferents grups parlamentaris; jo estic convençut que també en els rengles de la majoria.

I vull expressar, finalment, la nostra voluntat d'acceptar sens dubte la petició que se'ns ha ofert de celebrar un debat de política social en el Parlament de Catalunya. El pot demanar el nostre Grup Parlamentari, el pot demanar també el Conseller de Benestar Social i el Govern; en qualsevol cas, posem-nos d'acord; evidentment, és un bon debat i seria necessari per a aquest país.

Res més i moltes gràcies. El demanarem nosaltres en qualsevol cas, i esperem que vostès ho acceptin immediatament.

Xavier Soto, memòria viva

- Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de Joventut

Diari de Sessions

Ple núm. 80, 2 de març de 1994

El Sr. SOTO: Molt honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, per facilitar una mica la resposta del Consell Executiu a la meva interpel·lació, potser començaré..., faré una primera part dedicada al que és la política juvenil més estricta que es desenvolupa des de la Secretaria General de la Joventut i una segona part més referida al que seria la política global de joventut al Consell Executiu de la Generalitat.

En qualsevol cas, la primera qüestió que voldria plantejar és que el Govern de la Generalitat va crear, el mes de setembre de l'any passat, una empresa amb caràcter de societat anònima, anomenada Turisme Juvenil de Catalunya, SA, mitjançant la qual es vol gestionar els serveis de turisme juvenil del Govern de la Generalitat. Nosaltres hem esperat un temps prudent perquè creïem que la creació d'aquesta empresa hauria de ser aprovada pel Parlament de Catalunya. És a dir, no hi ha cap obstacle legal, efectivament, perquè el Consell Executiu pugui crear per un acord una empresa, però nosaltres creiem que el que seria bo, que el que seria adequat és que aquesta empresa –que després en parlaré un moment– fos creada per acord del Parlament de Catalunya, que passés el requisit de l'aprovació parlamentària i el requisit del consens social. I voldria dir clarament que nos-

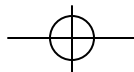
Activitat parlamentària

altres som contraris a la creació d'aquesta empresa pública. Per què? Per una cosa molt simple, molt senzilla i que vostès entendran amb facilitat: perquè hauríem preferit un consorci; un consorci en el qual estigués representat el sector turístic i, òbviament, també els sectors juvenils.

Per tant, la primera cosa que jo voldria plantejar al Govern és la presentació en un termini breu de temps d'un projecte de llei en aquesta Cambra pel qual es creés, efectivament, un consorci de turisme juvenil, en el qual estiguessin representats tant el sector turístic com els sectors juvenils. I voldria assenyalar que la manca de consens i la manca de diàleg en relació amb la creació d'aquesta empresa va provocar en el seu dia la dimissió dels representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya en el Consell Rector de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, i això és una bona mostra de com no s'haurien de fer les coses.

Segona qüestió que voldria plantejar: la política d'instal·lacions juvenils. Nosaltres havíem dit, històricament, que aquest era un dels punts positius de la gestió del Govern de la Generalitat; bàsicament, de la gestió de la Generalitat provisional i dels primers anys del Govern Pujol. Però des de ja fa temps venim dient que aquell treball positiu que es va fer al començament és un treball que progressivament s'ha anat empitjorant i que la política d'instal·lacions va de mal en pitjor, i que avui podem qualificar aquesta política com una política presidida per la passivitat i per la negligència. Miraré de posar-ne alguns exemples.

El Director General de Joventut, aleshores el senyor Enric Puig i Jofre, es va comprometre a elaborar el mapa

Xavier Soto, memòria viva

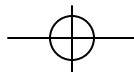
d'instal·lacions juvenils l'any 1984, en una compareixença davant del Parlament el mes de desembre. Nosaltres, els socialistes, vàrem presentar una proposició no de llei per demanar que s'elaborés aquest mapa d'instal·lacions juvenils, que era el que permetria conèixer exactament quina era la realitat de les instal·lacions juvenils del Govern de la Generalitat, de les altres institucions, de la iniciativa privada i del moviment juvenil, i, a partir d'aquí, poder fer un plantejament racional de planificació i poder fer també un disseny de les necessitats. Nosaltres vàrem presentar aquella Proposició no de llei perquè s'elaborés el mapa d'instal·lacions juvenils. En aquella Comissió em va respondre el senyor Gavín dient: "Aquest mapa es va començar a elaborar el febrer de 1985, extraient les dades de la documentació existent en la Direcció General de Joventut. La recollida de dades per part de la Direcció General de Joventut, evidentment en col·laboració amb els ajuntaments de Catalunya, es preveu que estigui acabada a mitjans d'any, i l'elaboració definitiva del mapa a finals d'any." Estem parlant del 20 de març de 1986, és a dir, fa quasi set anys. Aquest mapa continua sense existir.

Ara, set anys després d'aquell compromís que el senyor Gavín ens anunciava que estaria finalitzat a finals d'any, s'ha inclòs com a objectiu del Pla interdepartamental de joventut del Govern de la Generalitat per a l'any 93-94, però set anys de retard m'hauran de reconèixer que és més que una broma pesada. I, en tot cas, nosaltres, en la Moció els demanarem que aquest mapa estigui redactat abans de l'estiu d'aquest any.

Activitat parlamentària

Com que no ha existit aquest mapa, com que no s'ha pogut planificar, com que no s'ha pogut fer una detecció de les necessitats, ens trobem davant de situacions preocupants que jo vull plantejar. Des de fa temps, tot el moviment juvenil, l'Ajuntament de Barcelona, totes les persones que hi entenen, insisteixen que hi ha un dèficit d'albergs a l'àrea metropolitana de Barcelona, i molt particularment a la ciutat de Barcelona. Per a això no fa falta cap dada empírica: a l'estiu, per exemple, l'entorn de l'estació de Sants està envoltat de gent, de joves europeus o d'altres ciutats d'Espanya que estan dormint allà al costat. L'Ajuntament de Barcelona va oferir fa dos anys a la Secretaria General de la Joventut –no, perdó: aleshores era Direcció General de Joventut– un solar, un terreny per poder edificar un segon alberg de joventut a la ciutat de Barcelona. De moment, no hi ha hagut resposta; la callada ha estat la resposta. I aquesta necessitat continua existint.

Un altre exemple d'aquesta passivitat i d'aquesta negligència en la política d'instal·lacions és que l'any passat l'Ajuntament de Barcelona, la Universitat Politècnica de Catalunya i el Ministeri d'Afers Socials es van posar d'acord per a construir a Ciutat Vella, dintre del pla de millora d'aquest barri, unes residències per a estudiants, un projecte de residències per a estudiants. Malgrat tots els intents que es van fer des del Ministeri d'Afers Socials, des de l'Ajuntament de Barcelona i des de la Universitat Politècnica de Catalunya, no va haver-hi manera que el Govern de la Generalitat i que la Secretaria General de Joventut volguessin col·laborar en aquest projecte. Això, què ha comportat?

Xavier Soto, memòria viva

Que diners que podien haver anat per construir una residència d'estudiants del Ministeri d'Afers Socials, de la mateixa Universitat Politècnica de Catalunya i el solar que oferia l'Ajuntament de Barcelona s'han perdut, i s'han perdut senzillament per negligència, per passivitat i per incapacitat del Govern de la Generalitat. I, davant d'aquest dèficit que existeix, nosaltres hem de demanar-ne avui responsabilitats, i voldria que ens ho aclarissin.

I, finalment, una quarta crítica –que em permet entrar en el segon capítol que vull plantejar, que són les relacions amb el moviment juvenil– és que no s'ha iniciat la política que nosaltres venim reclamant des de fa anys, a través d'esmenes en el Parlament i de proposicions no de llei, de cogestió dels serveis i de les instal·lacions juvenils que són de la Generalitat, i que molts d'aquests equipaments podrien ser gestionats o, almenys, participar en la gestió, per les entitats juvenils. Vostès, malgrat tot el seu discurs en favor de la societat civil, de la iniciativa social, de l'associacionisme juvenil, no han fet res. Fa temps que ja ens han dit que sí, que són favorables a aquesta política; ens han dit que voldrien iniciar-la, però portem així uns quants anys: ens han dit que ho voldrien fer, però la realitat és que no ho han fet.

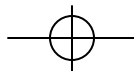
Amb aquest tema tanco el tema de política d'instal·lacions i entro en el següent tema que volia plantejar en relació amb la Secretaria General de la Joventut, que és la relació amb el moviment associatiu juvenil de Catalunya. I el primer que voldria denunciar aquí són les constants interferències que en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut ha produït l'acció de la Secretaria General de la Joventut. Això

Activitat parlamentària

va provocar, ja fa uns mesos, la dimissió del President del Consell Nacional de la Joventut, aleshores el senyor Xavier Bretones. Tinc aquí, a bastament publicada a diversos mitjans de comunicació, la notícia i la denúncia que feia en aquells moments el President del Consell Nacional de la Joventut, de les interferències i de les discrepàncies de funcionament amb la Secretaria General de Joventut. Fa pocs dies –dilluns mateix– han estat publicades en diversos mitjans de comunicació declaracions en el mateix sentit de l'actual President del Consell Nacional de la Joventut, que deia textualment: «El que fa el Consell Nacional de la Joventut sembla que no interessa per a res la Secretaria General de Joventut.»

Aquesta situació no pot continuar i no es pot mantenir. Jo els vull recordar que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és un òrgan creat per llei del Parlament de Catalunya. Vulnear l'autonomia i interferir en el seu funcionament és vulnear la voluntat d'aquesta Cambra i és fer exactament el contrari del que el Govern de la Generalitat vol dir que fa.

En segon lloc, nosaltres creiem que és necessari limitar l'intervencionisme de l'Administració, i limitar l'intervencionisme de l'Administració de la Generalitat per evitar que faci competència deslleial al moviment juvenil de Catalunya. Els vull posar un cas ben punyent: a Catalunya existeix una associació, el SIPAJ –el Servei d'Informació i Promoció d'Activitats Juvenils–, que porta treballant des de fa vint anys en matèria d'informació juvenil. He volgut portar-los aquí una de les primeres guies que es va fer, l'any 1981, una guia de vacances que va editar el SIPAJ, en aquell moment, en

Xavier Soto, memòria viva

col·laboració amb la Direcció General de Joventut; l'havia editat anteriorment, però, en un marc en què no hi havien institucions d'autogovern, l'havia hagut de fer bàsicament amb els seus recursos.

El SIPAJ, aquesta entitat, va enviar ahir una nota a tots els mitjans de comunicació i al moviment juvenil de Catalunya, en la qual diu que haurà de tancar les seves portes perquè no pot fer front als deutes i a la situació econòmica que té. Què és el que ha passat? Que des que s'ha creat la Secretaria General de Joventut –i, més antigament, la Direcció General de Joventut– els ajuntaments –també la Generalitat, sobretot la Generalitat– han fet un treball molt intens en matèria d'informació juvenil, i l'han assumit directament, i no han comptat amb aquesta entitat, i no han comptat que podrien haver utilitzat tota la seva experiència i que podria haver participat en la gestió de determinats serveis. Quin ha estat el resultat? Que vint anys de treball en el moviment juvenil, fet per gent voluntària, fet desinteressadament, fet amb passió i fet amb intel·ligència, i un treball que ha estat reconegut per tothom, tot aquest patrimoni se'n pot anar en orris i pot desaparèixer si no se solucionen aquests problemes.

Per tant, un dels objectius de la meva interpel·lació, que estarà a la Moció..., però jo voldria que no haguem ni d'arribar a discutir la Moció, sinó que demà mateix la Secretaria General de Joventut faci tot el possible per evitar que una entitat amb la tradició i la importància que té el SIPAJ hagi de tancar.

El cas del SIPAJ no és un cas aïllat; és un cas més d'una realitat en què l'Administració està envaint la competència de la societat civil i fent competència deslleial.

Activitat parlamentària

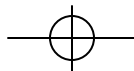
Volia preguntar també, en aquesta línia, els criteris de distribució de subvencions a les associacions d'estudiants. Fins ara es feien en funció de la influència i del grau de representativitat; l'any passat, en canvi, la FNEC es va enfonsar a les universitats i s'ha deixat de fer en funció de criteris d'influència i de representativitat: el mateix per a tothom. Fent trampa, perquè a alguna associació li donen per ensenyament mitjà i per universitats, i així li donen més que a les altres, no? En tot cas, voldria que m'expliquéssis els criteris de distribució de les subvencions a les associacions d'estudiants.

I, en relació amb la política global del Consell Executiu –ja acabo, senyor President–, el que voldria dir és que nosaltres estem satisfets que s'hagi presentat un Pla interdepartamental de joventut; el veníem reclamant des de 1980. S'ha aprovat, finalment, el 93; és una mica de retard, però, en tot cas, benvingut sigui. Però el problema que tenim amb aquest programa és que és un programa que no ha estat quantificat econòmicament, i el que hem d'assenyalar és que aquest programa previst per al 93-94 té un grau de compliment, en aquests moments, que hem de considerar extraordinàriament baix.

En tot cas, sobre aquesta i d'altres qüestions ens podem estendre en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(...)

Xavier Soto, memòria viva

El Sr. SOTO: Molt ràpidament. En aquests debats –passa també en altres matèries, sols en joventut, sinó en temes de dones o en temes d'aquests que estan atribuïts orgànicament a la inexistent Conselleria de la Presidència– ens trobem sempre amb la dificultat que la persona que ens respon no és el responsable polític de la qüestió, i que, per molt d'interès i fins i tot voluntat de coneixement que es tinguin dels problemes, és difícil tenir un debat que pugui ser relativament eficaç i que pugui arribar al fons de la qüestió, no?

En tot cas, deia el senyor Conseller –i té raó que probablement la política de joventut que aplicaríem els socialistes és una política diferent a la que aplicaria Convergència i Unió, i ben legítim és, no? El problema és que la política que vostès fan, molt especialment des de la Secretaria General de Joventut, no és que no sigui la política del PSC: és que és radicalment contradictòria amb molts dels principis que pregona la seva coalició –respecte a la societat civil, no intervencionisme...– i és una política, en molts aspectes, de manca de respecte a la societat civil i una política d'intervencionisme.

En tot cas, com que jo voldria que aquesta interpel·lació no fos una interpel·lació, en la mesura del possible, de confrontació, sinó d'intentar arribar a acords i d'avançar en coses concretes, a mi m'agradaria que hi hagués un compromís concret, efectivament, d'estudiar la situació que s'ha creat amb el SIPAJ i de veure quins són els mitjans que es podrien posar des del Govern de la Generalitat per a garantir la continuïtat d'aquesta entitat. Però, en tot cas, la situació que viu aquesta entitat és fruit molt directament d'una

Activitat parlamentària

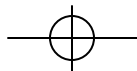
actitud d'intervenció i d'invasió en la societat civil del Govern de la Generalitat; és clar que és legítim que el Govern de la Generalitat faci informació juvenil, però ¿per què no pot fer-ho cogestionant-ho, col·laborant i a través del SIPAJ, d'una entitat juvenil que, ja dic, són vint anys de treball voluntari i desinteressat i que ha estat eficaç?

En tot cas, no voldria entrar tant en aquesta discussió, sinó en la idea i en la possibilitat que el Govern de la Generalitat faci el que estigui al seu abast per evitar que aquesta entitat pugui desaparèixer.

Segona qüestió: vostè em diu que el mapa d'instal·lacions juvenils estarà fet el mes d'abril d'aquest any; benvingut sigui. Però, en tot cas, deixi'm dir-li que, si aquest és un compromís de 1984 i si el senyor Gavín ens deia el 1986 que això estarà acabat –diu: “l'elaboració definitiva del mapa, en una data molt propera, i abans que acabi l'any”; estic parlant del 20 de març del 1986, deixi'm dir-li, francament, que han trigat una miqueta; han trigat més de vuit anys a elaborar un mapa d'instal·lacions. I, en tot cas, això és un error que vostès han de reconèixer, i, en tot cas, el que espero és que no ho incompleixin més; que si vostè em diu que estarà el mes d'abril d'aquest any, doncs, que estigui el mes d'abril.

Una altra qüestió que volia plantejar-li: nosaltres no demanem, senyor Conseller, una ampliació ambiciosa, desmesurada de la xarxa d'albergs; el que diem és que hi ha una necessitat, que el major dèficit està situat a l'àrea metropolitana de Barcelona, i molt particularment a la ciutat de Barcelona. Es vol comprometre el Govern de la Generalitat a construir el segon alberg que és necessari a la ciutat de Barcelona, sí o no?

Xavier Soto, memòria viva

Una altra qüestió que li vull plantejar i a la qual vostè no ha fet referència –i ho entenc, perquè probablement li falta la informació necessària– és la possibilitat aquesta que teníem de construir una residència d'estudiants a Ciutat Vella, amb diners i recursos d'altres administracions i amb diners de la Universitat Politècnica, que hem deixat perdre. Per què s'ha produït aquesta negligència?, i, en tot cas, si és possible recuperar el projecte o un projecte similar.

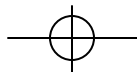
En tot cas, vostè diu que jo he parlat d'interferències en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Senyor Conseller, no és que sigui jo qui parla; és que hi ha un President del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que ha dimitit per això, i ha estat ell el que ha denunciat això. I, si ho denuncia un President del Consell Nacional de la Joventut, que no és una persona que sigui militant d'un partit o d'un altre, sinó senzillament està allà elegit per la majoria d'entitats juvenils de Catalunya, estarà parlant amb coneixement de causa. I, si fa quatre dies l'actual President del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha dit que l'actitud de la Direcció General de Joventut és com si el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no existís –i vull recordar, si no m'equivoco, que el President actual és d'una entitat del prestigi del Moviment Universitari d'Estudiants Cristians–, és perquè pensarà alguna cosa al respecte. No és que ho diguem nosaltres, senyor Conseller; és que el màxim dirigent del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que és l'entitat que agrupa tot el moviment juvenil de Catalunya, així ho pensa.

Activitat parlamentària

I torno a dir-ho: interferir en el funcionament del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no és una cosa menor, no és una pifiada que fa un Secretari General sense que ningú se n'assabenti, no, no: és vulnerar la voluntat d'aquesta Cambra, que va aprovar per unanimitat la llei que regula el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. És un fet extraordinàriament greu que no estem disposats a deixar passar, i que, per tant, no..., és un fet, des del nostre punt de vista, greu i que cal corregir.

Jo li volia preguntar també pels criteris de distribució de les subvencions a les associacions d'estudiants. Fins ara, ja li ho deia, es feia en funció de la seva influència, de la seva representativitat, tant en les eleccions als consells escolars com en les eleccions universitàries. Coincidint amb l'enfonsada de la FNEC, la realitat és que s'ha de deixar de fer en funció de criteris i s'ha repartit igual per a tothom. És aquest un criteri que es mantindrà, o és un criteri que es modificarà?

Res més, senyor President, i moltes gràcies.

4. Recordant Xavier Soto

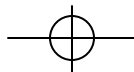
- Paraules de Miquel Iceta en l'enterrament de Xavier Soto. 12 de gener de 1995

Ens apleguem avui aquí per acomiadar-nos del cos del fill, del germà, de la persona estimada, del company. I, crec, ho dic bé, ens acomiadem d'un cos. Perquè la persona és viva en el record. La portem arrapada a la pell, en forma de vivències i d'anhels compartits.

I ens apleguem també aquí per fer costat als que més el trobaran a faltar: fent costat als seus pares i germans, fent costat a en Ricardo, el seu company. No sabrem, segurament, confortar-los en el seu dolor. Perquè el seu dolor és també el nostre.

En Xavier ha estat i seguirà sent part important de les nostres vides. La seva amistat, que ens ha donat tant i tant, obre amb la seva mort un buit que no sabrem omplir. Com diu Salvador Espriu, recordem el seu somriure. Però les seves mans, on retrobar-les?

I el trobarem a faltar molt sovint. Sabent que ens mancarà la seva mirada i l'escalf de la seva paraula. Ens ha mancat ja en preparar aquest acte de comiat. Segur que no l'hagués volgut així; que ell l'hagués preparat millor, en el cas que ens hagués permès organitzar-lo, cosa que dubto.

Xavier Soto, memòria viva

Però hem d'aprendre a gaudir del seu record i a ser fidels al seu compromís polític. Ell, un jove de Badalona, va creure en el socialisme, en l'esforç permanent de construir una societat més justa i més lliure, composta per homes i dones lliures, en igualtat de drets i deures, amb les mateixes possibilitats de desenvolupar una vida plena.

Ell va creure en el Partit Socialista, va dedicar-hi moltes hores i moltes energies. Fins al darrer dia o, per ser més precisos, fins el dia abans de la seva mort prematura.

Va redreçar la nostra organització juvenil, esquinçada a principis dels anys 80 per les lluites internes.

Recordo encara la seva primera intervenció pública com a Primer Secretari en el 3r Congrés de la JSC, el novembre de 1981. Va triar un poeta, Salvador Espriu. Va triar un vers, "Indesinenter", que vol dir: sense defallir.

Potser aquesta és la qualitat que voldria destacar d'en Xavier, la tenacitat en el compromís i en l'esforç; juntament amb el seu desinterès pel profit o el lluïment personal. Si algú ho ha donat tot, deixant sempre en darrer terme el protagonisme personal, ha estat ell.

Tots en podem donar testimoni, des del seu treball a la Joventut Socialista de Catalunya, fins a la seva important tasca parlamentària, passant per l'exercici de les seves responsabilitats a la Comissió Executiva del Partit.

El seu compromís exigeix com a penyora als que l'hem estimat i apreciat, un compromís semblant. El compromís de ser fidels als nostres ideals, el compromís de ser fidels a la nostra història, el compromís de ser fidels als treballadors de Catalunya, d'Espanya i del món. El compromís, en defi-

Recordant Xavier Soto

nitiva, de transformar la societat i de construir un món millor, just i solidari.

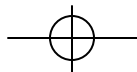
En el moment de la seva mort vull evocar, i crec que ell ho hagués aprovat, el nom d'un altre jove socialista desaparegut també de forma prematura. Vull recordar com a testimoni de compromís socialista el company Guillermo Vidaña, mort en accident de cotxe mentre participava en l'esforç de promoure l'elecció de consellers escolars progressistes.

Que els seus noms i el seu exemple ens donin l'energia i l'empenta necessàries per fer avançar els ideals que amb ells compartim.

No voldria acabar aquestes paraules sense evocar la dimensió personal d'en Xavier. Però és ben difícil expressar en paraules la complexitat d'una gran persona.

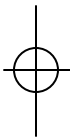
I no dic bona persona. No perquè no ho fos. Sinó perquè crec que faig més justícia a en Xavier si parlo d'una gran persona. Que fins i tot en la malaltia no va voler que els seus problemes personals afectessin la seva família i amics més enllà del mínim imprescindible. Cosa que, vull remarcar-ho aquí, va aconseguir amb l'inestimable suport d'en Ricardo. Mentrestant, ell no va regatejar l'esforç per donar tants cops de mà com calgués.

Hem perdut una gran persona, un dirigent polític en el més noble i ple sentit de la paraula. Ell no ha pogut assistir a la culminació de la renovació del PSC i del PSOE. Ens ha deixat quan més falta ens feia, en moments difícils. Però sabrem, en la mesura de les nostres possibilitats, suplir la seva absència. Que no serà total, perquè el record i l'exemple el faran viure quotidianament entre nosaltres.

Xavier Soto, memòria viva

Queden moltes coses a dir però no sabia fer-ho com cal. Cadascú de nosaltres porta al cap i al cor un tros diferent, únic i irrepetible, d'en Xavier. I encara que no siguem capaços de fer reviure el caleidoscopi, la seva llum i els seus colors segueixen vius en tots nosaltres.

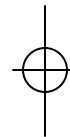
Recordant Xavier Soto

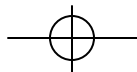
■ Necrològica de Xavier Soto. Intervenció de Raimon Obiols al Parlament de Catalunya. 1 de març de 1995

Molt honorable senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, familiars d'en Javier, en Javier ens sorprenia, de vegades, resistint-se i fins i tot negant-se en rodó a parlar en públic; no pas per motius polítics, sinó per motius humans: quan l'ocasió li feia sospitar que l'emoció el pogués trair. I es resistia també que es parlés d'ell: amb un estirabot irònic o amb un gest brusc, volia impedir qualsevol manifestació d'aquesta naturalesa, i estic segur que si avui estigués en el seu escó hauria tractat també de girar aquesta intervenció inevitable de record de la seva persona. No volia que es parlés d'ell; volia, en tot cas, que es parlés dels seus.

El vàrem conèixer a finals dels anys setanta –ell havia nascut l'any 61–, tenia disset o divuit anys. Ens va colpir el seu caràcter, la seva vitalitat, un esperit llest com una centella; ens va captar a tots plegats d'una forma immediata.

Va assumir de molt jove les més importants responsabilitats polítiques. De fet, nosaltres estàvem, els socialistes catalans, en aquella època, encara sotraguejats per la complexa i difícil operació d'unitat del socialisme català, i ell fou elegit, a penes amb vint anys, coordinador nacional d'una Joventut Socialista de Catalunya que repercutia i vivia amb passió i amb una certa desorientació les conseqüències d'aquell procés. Va bastar molt poc temps per a aparèixer com un líder clar, amb un discurs singular i original que ha influït tota una generació de militants socialistes i ha deixat en ells –i en tots nosaltres també– una petja molt profunda, molt inesborrable.

Xavier Soto, memòria viva

De fet, ell era un impulsor; vol dir la millor categoria de líder possible, de líder polític possible. De la mateixa manera com es resistia molt sovint a parlar d'ell o que es parlés d'ell, el recordarem també sovint darrere de les cortines, en una actitud discreta i esborrada per deliberació..., per decisió pròpia, disfrutant d'una iniciativa política que ell mateix havia impulsat i capitanejat.

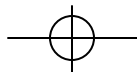
Fill del seu temps i de les seves circumstàncies; nascut a Badalona l'any 61; des dels setze anys treballant, primer en una agència de consignataris al port de Barcelona; assumint un compromís polític als quinze anys; diputat a les Corts Generals per un temps molt breu, l'any 83, essent aleshores el més jove diputat que petjava el Congrés dels Diputats espanyol, hi renuncià ben aviat per trobar el seu lloc al Parlament de Catalunya com a representat del poble català, en un Parlament on exercí una activitat intensa i apassionada, marcada per una voluntat de servei en relació amb els sectors de la població més indefensos. Ell ens parlà aquí, amb to apassionat, dels infants de Catalunya, dels joves de Catalunya i des seus problemes, des de l'objectiu de consciència fins als problemes de lleure, de cultura, d'educació, parlant-nos també de la gent gran, de les seves residències, de la seva situació social.

De fet, Javier Soto ha representat una nova generació de polítics a Catalunya, molt diferent de la que sorgí de la clandestinitat i del combat antifranquista en les seves manifestacions, en el seu llenguatge, en el seu to vital, sense el doctrinarisme i, a vegades, la petulància que ha estat una característica negativa d'algunes generacions juvenils de l'esquer-

Recordant Xavier Soto

ra a Catalunya, poc ideològic, molt afermat en els valors i en els principis. Descobrí les seves arrels, però, en les generacions anteriors, no tant en la nostra com en la dels més grans: figures del socialisme català com Pep Jai, com Ramon Fernández Jurado, que havien combinat tan bé aquest tarannà de fidelitat incommovible a uns valors i uns principis amb una actitud vital, irònica, relativista en molts aspectes, rígida en el terreny moral, però molt tolerant el terreny humà; aquesta veta llibertària que va caracteritzar el millor del moviment obrer i socialista a Catalunya els anys trenta.

Javier se sentia –per utilitzar una expressió seva– “representant dels del túnel”, de tots aquells que, per la seva condició de joves o de marginats o de diferents apareixien com destinats a discórrer per sota l'asfalt del convencionalisme i de les coses establertes en la societat. Juntament amb els seus companys organitzà un congrés memorable de la Joventut Socialista de Catalunya en un túnel, en una estació de metro, a les rondes de Barcelona, i amb un lema que era aquest: “Les sortides del túnel”. Proposava, amb els seus, a una joventut sotraguejada en aquells finals del vuitanta pel desencís, en molts aspectes, una rebel·lia amb causa. Tenia una preocupació especial per la joventut de les perifèries urbanes, per la joventut suburbial, els problemes de la qual també va saber detectar i escriure en un informe que serà recordat pel nostre company José Ignacio Urenda. Aquest informe va ser, en certa forma, una pedra de fonament d'un projecte polític: el projecte polític que, en la Joventut Socialista de Catalunya, impulsà fonamentalment en Xavier Soto.

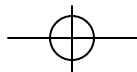
Xavier Soto, memòria viva

Un altre congrés de la seva Joventut Socialista de Catalunya es va fer sota el lema: “El plaer d’avançar junts”; una connotació generacional, però també una afirmació del plaer, de la satisfacció que produeix, fins i tot quan s’avança entre perplexitats o quan s’avança entre tenebres, avançar plegat amb els altres, compartint amb els altres moments d’esperança, anhels, passions i també moments difícils, moments on sembla que les coses perden sentit. No ha estat fàcil per a Javier i per a la seva generació avançar en aquesta direcció, i si ho han fet amb plaer ha estat perquè ho han fet junts, perquè ho han fet plegats, amb una dimensió solidària que ha estat capaç de mantenir la voluntat d’acció i també, molt fonamentalment, la capacitat d’indignació. Perquè la solidaritat, la capacitat de revolta davant de tantes injustícies es porta al cor, per descomptat, o la porten com a valor els infants i els adolescents, però tendeix a perdre’s, a subsumir-se en la indiferència d’una falsa saviesa al llarg dels anys. La solidaritat ha de ser educada permanentment, i només pot ser educada a través del treball col·lectiu, del treball amb els altres. I aquesta labor educadora, envers els altres i envers ell mateix, és, des del meu punt de vista, una de les facetes més atractives, més interessants, d’un home que ha mort als trenta-tres anys, però que ha mantingut amb una vivesa, amb una autenticitat totals els valors de solidaritat, de lluita per la llibertat i per la igualtat, de revolta contra la injustícia i contra la marginació que tenia quan el vàrem conèixer als disset anys.

Ha estat un impulsor –ho he dit– d’una molt bona collita. Fa anys que no érem bons per a les bones collites, i, com

Recordant Xavier Soto

que a ell no li hauria agradat que haguéssim parlat massa d’ell i hauria volgut més que parléssim dels seus, de la seva generació, d’aquesta bona collita que ell va saber conrear i impulsar i projectar cap al futur, jo voldria citar també, com a exponent d’aquesta labor inestimable, els noms d’uns quants dels seus companys i companyes en les seves responsabilitats, en les seves perspectives de futur, perquè, junt amb tots nosaltres, són ells fonamentalment els que hauran de tractar de tirar endavant la lliçó, el mestratge, de Javier Soto, després de la seva desaparició. Regidors, joves, dels ajuntaments de Catalunya, com Francesc López, com Carles Ruiz, Carmina Pueyo, Joan Pluma, Josep Baliu, Francesc Trillas; responsables que han assumit la presidència del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya com Narcís Castanyer o la presidència del Comitè Europeu dels Consells Nacionals de la Joventut, com Joan Pluma, o com la Secretaria General a Viena de la Internacional Juvenil Socialista, Ricard Torrell, o la presidència del Consejo de la Juventud de España com Maribel Serrano; periodistes com Andreu Castellet o Rosa Maria Molló; dirigents associatius com Isabel Castro, com Carles Martí, com Artur Baizán, mobilitzats amb els estudiants de l’hivern del 86-87; professionals com Germà Bel, com Joaquim Coll; tècnics de l’Administració com Vicenç Coscollà, com Blanca Solana, com el seu company Ricardo Castro. Un grup de gent incompreensible, des del meu punt de vista, donades les circumstàncies i donades, també, les nostres mancances en la vida política. Una generació que té molt horitzó al davant i que hauríem de desitjar que es poguessin desenvolupar en

Xavier Soto, memòria viva

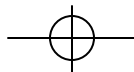
els anys a venir en la línia que ha marcat la trajectòria vital de Javier Soto; una rebel·lia amb causa, una afirmació del valor de la democràcia i de les institucions –en Javier estava orgullós d'aquest Parlament i del fet de ser diputat en aquest Parlament–, però també una pulsó permanent i irreverent contra l'excés de professionalització i de petulància, contra l'excés d'institucionalisme, contra el pragmatisme sense valors i, per descomptat, contra el carrerisme egoista i insolidari; és a dir, la millor faceta de l'activitat política, del compromís polític, de la funció política, entesa com a dimensió essencial d'una persona completa.

I era una persona completa, en Javier, en tots els aspectes; una persona sàvia, una persona tossuda en la defensa d'uns determinats ideals, una persona tossuda, també, en el rebuig de la petulància i de l'excés de protagonisme, una persona terriblement lúcida, com ens ha recordat el nostre president Joan Reventós; terriblement lúcida des de la seva primera joventut. El que es copsava i sorprenia en ell era justament aquesta lucidesa tremenda d'una persona que per la seva edat no podia haver experimentat moltes coses i les havia assumit, les havia interioritzat, per la seva intel·ligència i per la seva generositat i obertura envers els altres. ell tenia l'escrúpol de no figurar, sinó de ser; aquesta actitud discreta de pudor, amb el recurs a la ironia i a la duresa, que havíem també constatat en algunes de les seves intervencions parlamentàries, però que en cap moment ha obscurit el fet que, essent tan simpàtic, tenint tants gestos de tendresa i tants detalls humans, la seva desaparició va provocar una extraordinària commoció, un gran impacte, en aquesta cambra,

Recordant Xavier Soto

fins i tot en aquells que havien estat els adversaris d'algunes de les seves intervencions més apassionades i més dures.

El nostre company Jordi Font va tenir l'endemà de la mort d'en Javier l'experiència colpidora de trucar al seu domicili i escoltar la seva veu en el contestador automàtic: “No hi sóc en aquest moment –deia–, deixa'm el teu nom i et trucaré”. Jordi Font, en un article comentant aquest fet, deia: “En el contestador en Javier diu que no hi és, però que després ens trucarà, segur. Moltes vegades ressonarà en la nostra oïda la seva veu amable, el calor d'home bo que fou, com una apel·lació íntima, el què i el com del nostre compromís”.

Xavier Soto, memòria viva

■ Article de Joan Reventós, President del PSC, publicat a *La Vanguardia*

Mi Xavier Soto

La muerte de Xavier Soto nos ha producido a muchos de nosotros, socialistas catalanes, un sentimiento de dolor, limpio, pero muy profundo. El que produce la muerte de un joven. La muerte, que tan bien recoge una poesía de Joan Maragall, el abuelo del Alcalde de Barcelona, que empieza: “Te’n vas anar amb aquell ponent dolcíssim”.

Soto es el primero que se nos va de la nueva generación de socialistas, surgida a la acción política en el postfranquismo. Para los mayores como yo el dolor sabe a dolor de padre, sabe a error de la naturaleza, sabe a estafa por un cambio, irracional y absurdo en el orden de salida.

En la grandiosa luminosidad del cementerio mediterráneo de Sant Pere de Badalona, frente al mar azul, un día amable de enero, cuando enterramos los restos de Xavier, ante los ojos húmedos de familiares, amigos y compañeros, me vinieron a la memoria unas palabras de Lalo, viejo socialista vasco, compañero de Rubial y de Redondo, al que hace años le oí decir: “A los socialistas no se les entierra, se siembran”. Estoy seguro de que es así. Estoy seguro de que Xavier Soto va a continuar entre nosotros de otra forma. En la memoria de muchos, con la herencia que nos lega de su compromiso con sus ideales.

Nació en Badalona a finales de 1961, en el seno de una familia obrera. Comenzó a trabajar a los 16 años, en el puer-

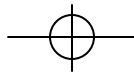
Recordant Xavier Soto

to de Barcelona, lo que compaginó con sus estudios de licenciatura de Derecho. Se incorporó al socialismo, y vivió muy joven el proceso de unidad del socialismo catalán. Fue elegido en 1981 primer secretario de la Joventut Socialista de Catalunya, cargo que ocupó durante 10 años. Militante de la UGT, en 1983 ocupó el escaño que dejaba Francisco Ramos. Fue el diputado más joven de la historia del Congreso de los Diputados.

En 1984 dejó este escaño para ser elegido diputado en el Parlament de Catalunya, en el que ha permanecido durante las tres últimas legislaturas. En el congreso de Girona del PSC fue elegido miembro de la comisión ejecutiva y asumió la secretaría de formación. Reelegido en el 7º congreso, desempeñaba hasta su muerte la secretaría de movimientos sociales.

Más allá de sus datos biográficos, Xavier era hijo de su generación y de su tiempo. Entendió y practicó la política en su sentido más noble. Era un enamorado de la política. Desbordaba, por su entrega desinteresada, lo que se entiende por un político formal. Su militancia fue siempre triple: política, cívica y cultural.

De sus años en la primera secretaría de la Joventut Socialista me parece adecuado recordar el congreso de la organización juvenil celebrado en un túnel del metro de la Ronda, en el que jóvenes de los suburbios y estudiantes simbolizaban el salir de debajo del asfalto establecido. De ahí nacieron algunas recordadas frases como “Debajo de cada cazadora de cuero negro late un corazón sensible y una piel que sufre”. De ahí deriva su capacidad de inyectar aires

Xavier Soto, memòria viva

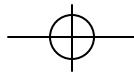
nuevos a la política juvenil, nuevas ideas políticas dirigidas a la juventud, que sirvieron para hacer salir de la marginación formas de expresión de los jóvenes de Cataluña. El conocimiento de la realidad compleja de nuestra tierra explica su evolución hacia pautas ideológicas de catalanismo progresista.

Su compromiso firme y permanente con el socialismo, la lucha por la igualdad, la libertad y la solidaridad hicieron de él un joven con credibilidad, que él supo aunar a una disponibilidad permanente. Convencido de sus ideas, propias y claras, con los años se transformó en un dialéctico brillante, apasionado, incluso tozudo.

Su primera prioridad fue la lucha por la igualdad. Convencido de que las personas son fundamentalmente iguales, militó en diversas organizaciones de defensa de los derechos civiles de las minorías. Aunque a veces pareciese distante, su capacidad emocional se manifestaba con patentes muestras de indignación ante cualquier manifestación de injusticia o desigualdad. Su denuncia de las bolsas de pobreza en Cataluña, tanto las rurales, como las de los barrios suburbanos de los cinturones industriales de Barcelona y Tarragona, que él tan bien conocía, o la voluntad de acabar con la marginación de Ciutat Badia, explican la contundencia y dureza de sus intervenciones en el Parlament, dirigidas al conseller Antoni Comas por su política de Benestar Social. La dureza y firmeza de alguna de sus expresiones en la defensa de los intereses que estimaba legítimos, así como su fidelidad a la condición de joven de su tiempo, le valieron no pocas incomprendimientos. La experiencia política acumulada

Recordant Xavier Soto

augmentó su capacidad crítica e intensificó el sentido político, positivo y sugerente de sus críticas, en especial en su acción de denuncia del uso partidario de la Corporación de Radio y Televisión por el Govern de la Generalitat. Su acción parlamentaria ponía de manifiesto su inteligencia y su talante irónico y terriblemente lúcido. Muchos socialistas podemos evocar anécdotas que nos unen política y emocionalmente a Xavier Soto; para acabar estas líneas evocaré dos. Una es la iniciativa personal de Soto a nadie consultada, y menos que a nadie a mí, de forzarme a hablar fuera de programa como primero de los oradores en el acto de clausura del congreso de Sitges. Un congreso complejo y difícil. Él era así. Espontáneo, simpático, lúcido, capaz por su entusiasmo y su enorme sensibilidad de apreciar lo delicado de cada momento concreto. Empujado por él allí estuve, improvisando a mi manera. La otra es más punzante, cuando conocedor de que su enfermedad avanzaba, por mediación de una íntima amiga suya, le hice llegar mi deseo de verle. «Dile a Joan –fue su respuesta– que sé muy bien lo que son sus visitas a enfermos. Ya le llamaré llegado el caso». El caso no llegará nunca. Sólo me queda expresar mi convicción de que hoy y en el mañana otros jóvenes con los mismos ideales, con la misma generosidad, con el mismo entusiasmo de Xavier mantendrán levantadas las banderas de la justicia y de la libertad y la igualdad.

Xavier Soto, memòria viva

- Article de Josep Maria Sala, Diputat al Parlament de Catalunya i senador. Membre del Comitè d'Acció Política del PSC, publicat a *El País* el 12 de gener de 1995

In memòriam

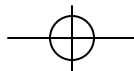
Xavier Soto, socialista y diputado al Parlamento de Cataluña, murió ayer en Barcelona, a los 33 años. Xavier nació en Badalona, en una familia de inmigrantes. Siendo muy joven se incorporó al mundo del trabajo. A los 16 años empieza a trabajar en una agencia de consignatarios del puerto de Barcelona. Hacía ya un año que su conciencia le llevó a participar con otros jóvenes en la reconstrucción de las Juventudes Socialistas de la Federación Catalana del PSOE. Su carácter dinámico, de diálogo e integración hizo de él desde el primer momento una persona clave en la incorporación de muchos jóvenes al proyecto socialista. Ello le llevó a ser elegido en 1981 primer secretario de la Joventut Socialista de Catalunya (JSC), fruto de la unidad juvenil socialista que él propició.

Desde ese momento, su trabajo, tanto en la organización juvenil como en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), le condujo a obtener el acta de diputado al Congreso en 1983, siendo, a sus 22 años, el diputado más joven de la historia de España.

Como primer secretario de la JSC, creyó su obligación renunciar a su escaño para llevar la voz de los jóvenes al Parlamento de Cataluña, tarea que desempeñó activamente en su trabajo en diversas comisiones parlamentarias y, sobre

Recordant Xavier Soto

todo, promoviendo iniciativas tendentes a mejorar las condiciones de vida de los jóvenes, la igualdad, la no discriminación y la solidaridad. Su pérdida provoca un vacío muy importante en el socialismo y en Cataluña en un momento en que tan necesarias son las posiciones consecuentemente renovadoras en defensa de los valores de la izquierda.

Xavier Soto, memòria viva

Recordant Xavier Soto

- Article de Jordi Font, publicat a *El Periòdic*

Javier Soto, esa voz amable

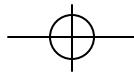
Al día siguiente del entierro de Javier Soto, trato de hablar con Ricardo y llamo al teléfono de la casa que ambos han compartido. Me sobrecoge la voz de Javier, aún en el contestador: "... Ahora no estamos, deja el recado y luego te llamaremos...". Ese tono amable suyo, como tratando de quitarle hierro a la cosa.

Así le recuerdo. Especialmente en los recientes altibajos internos del PSC, en situación de discrepancia mutua, cuando lo habitual es el ceño fruncido y la mirada airada. Entonces, él se acercaba y te decía unas palabras de preocupación o simplemente intrascendentes pero cálidas. Como si tratara de preservar, por encima de todo, un sustrato de complicidad humana, ese calor elemental que nace de sabernos iguales y necesitados.

Le recuerdo de mucho antes, cuando organizó aquel Congreso de la Joventut Socialista en un túnel de metro, bajo la Ronda. Se sentía representante de *los del túnel*, de cuantos –por jóvenes, por suburbiales o por diferentes– estaban destinados a discurrir bajo el asfalto de lo establecido. Congenió con los que veníamos de la revuelta cultural de los 60 y los 70; hicimos causa común contra *yuppies*, tecnócratas y carreristas. Descubrió raíces insospechadas en la Catalunya de los viejos poumistas, algo libertarios, como Pep Jai, Fernández Jurado... Desde su posición de líder de la JSC, fue decisivo en la segunda fase de la unidad de los

socialistas catalanes, cuando tuvo lugar la unificación real, no ya jurídica sino de fondo.

En el contestador, Javier dice que ahora no está, pero que luego nos va a llamar. Seguro. Muchas veces resonará en nuestro oído su voz amable, el calor del hombre bueno que fue. Como una apelación íntima al qué y al cómo de nuestro compromiso.

Xavier Soto, memòria viva

Recordant Xavier Soto

- Article de Joan Barril, publicat a *El Periòdic*

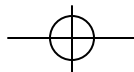
Xavier Soto

Tenia 33 anys, sempre massa pocs per morir. La mort d'un contemporani ens porta a una estranya sensació de provisionalitat. Ha estat ell i hauria pogut ser qualsevol de nosaltres. Diem nosaltres perquè les morts prematures sempre deixen a l'aire una olor d'escola o, millor dit, d'inclusa. Durant la vida creiem ser cadascú allò que volem ser. Però la mort sempre va seguida d'uns anys de caducitat que no s'han arribat a complir i aleshores, només aleshores, és quan el mort i els que el sobreviuen es condensen en generació.

No vaig conèixer gaire Xavier Soto. Vull dir que no vàrem anar a prendre copes ni a ballar en una discoteca. En coneixia més el clatell de parlamentari quan s'aixecava al seu escó, amb l'uniforme sensecorbatista, i els periodistes asseguts a la tribuna li sentíem la veu i l'energia. Passarà a la història per haver estat el diputat més jove del Congrés. Tenia 22 anys i la política era encara una cosa tan estimulante com una partida de pim pom o un concert d'en Loquillo. Altres més autoritzats que jo en faran la semblança. Em quedo simplement amb la seva joventut i la gratuïtat de la seva adscripció política. Joves polítics n'hi ha molts. Però a l'esquerra socialdemòcrata, no gaires. Soto encara era dels que vivien els partits polítics com es viuen els partits de futbol. Ell era dels seus i anava a fer la traveta als altres. Probablement no pensava en cap càrrec en un despatx, sinó simplement a seguir

l'onada del seu temps fins que el temps de les cireres s'acabés i Loquillo hagués recuperat la raó. Entre l'avorriment de l'escó i l'aventura personal va ser prou jove per deixar-se endur per aquesta. I, a l'hora de plegar, quan al Parlament ja hi ha més calbes i cabells blancs que colls sense corbata, la cambra sembla, avui més que mai, una cambra mortuòria.

S'acaben els joves a la política. Vull dir els joves de veritat, no pas els de màster a universitats estrangeres ni els ensabonadors presidencials, sinó els joves rebels amb causa que continuen creient en la causa mentre els van domesticant la rebel·lia. Avui, la mort d'un jove ha deixat els avis una mica orfes.

Xavier Soto, memòria viva

- Article de Jordi García-Soler, Membre del consell d'administració de la CCRTV pel PSC, publicat a l' *Avui*

Adéu a Xavier Soto

Escriu aquestes ratlles colpit encara per l'emoció de la notícia. Ha mort Xavier Soto, diputat al Parlament de Catalunya i membre de la comissió executiva del PSC, antic secretari general de la JSC i militant abrandat en la defensa dels drets civils de les minories. Ha mort quan tot just feia poques setmanes que havia fet 33 anys, en plena joventut i quan encara calia esperar molt d'ell, de la seva vitalitat apassionada, del seu lliurament dessinteressat i permanent a una militància política, cívica i cultural que l'havia convertit en un personatge estimat per tots els qui vàrem tenir la sort de conèixer-lo i de tractar-lo.

Tot i que la seva mort era relativament esperada, ningú no podia témer que fos tan propera. Recordo encara l'última vegada que vaig ser amb ell, a la seu central del PSC del carrer de Nicaragua, a les portes del Nadal i amb motiu del tradicional sopar en què Raimon Obiols i altres dirigents socialistes acomiaden l'any amb una representació dels mitjans de comunicació.

Vàrem parlar força, vàrem compartir esperances i il·lusions, i vaig tenir el goig de fruir un cop més de la seva bonhomia, de la seva simpatia, del seu tarannà irònic i lúcid, abrandat i distant alhora en el tractament de les qüestions polítiques. No podíem saber que ens acomiadàvem per sempre. I ara, com el clàssic, acato però protesto davant la

Recordant Xavier Soto

seva mort tan prematura, una mort tan jove que ha truncat una vida il·lusionada, feta des de la tenacitat i l'esforç, des del treball indefallent des de fa força anys.

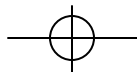
Nascut el 7 de desembre de 1961 a Badalona, Xavier Soto i Cortés va treballar des dels 16 anys al port de Barcelona, tasca que compaginà amb els estudis que mai no abandonà, fins al punt que ara cursava la llicenciatura de dret a la Universitat de Barcelona.

Diputat més jove del Congrés

El 1981 va ser elegit primer secretari de la JSC, càrrec que exercí per espai de deu anys. El desembre de 1983, quan sols tenia 22 anys d'edat, va substituir el malaguanyat i entranyable Paco Ramos al Congrés dels Diputats, i es va convertir en el diputat fins aleshores més jove de la història d'Espanya. Va ser poc temps a les Corts, ja que l'any 1984 abandonà aquell escó en ser elegit diputat al Parlament de Catalunya, càrrec que ha ocupat per espai de més de deu anys, ininterrompudament i al llarg de les tres últimes legislatures.

Ha estat membre de diverses comissions parlamentàries i s'ha destacat per la seva preparació, per la seva intel·ligència i per la seva capacitat crítica, evident en unes intervencions d'una categoria considerable, amb un contingut enraonat i sòlidament argumentat, i amb una càrrega formalment transgressora de les formes habituals del parlamentarisme a què estem avesats tradicionalment en el nostre país.

Xavier Soto, memòria viva

Ànima de transgressor

I és que Xavier Soto, tot i la seva evident experiència política forjada en molts anys de militància i d'assumpció d'importants responsabilitats executives malgrat la seva joventut, tenia en el fons l'ànima d'un transgressor. Fruïa com un infant en una malifeta quan aconseguia un bon titular periodístic en una de les seves denúncies parlamentàries, de la mateixa manera que se sentia d'allò més satisfet en veure el resultat positiu de les seves crítiques. I alhora era capaç d'assumir un capteniment molt rigorós quan es tractava d'enfrontar-se a l'estudi aprofundit d'una problemàtica que desconeixia, a la qual es lliurava amb tota la gran curiositat intel·lectual que el caracteritzava.

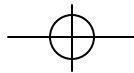
Vaig tenir la sort de compartir amb Xavier Soto molt bones hores de treball i de militància política. Especialment interessat per les qüestions relacionades amb els mitjans de comunicació —era membre, entre d'altres, de la comissió de control parlamentari de l'actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les seves empreses filials—, vàrem treballar plegats i vàrem tenir converses molt suggeridores, ja que la seva curiositat el duia a desvelar constantment nous reptes.

Ara, molt més ràpidament del que podíem témer, la mort se'ns l'ha endut per sempre. Deixa, com pocs, un buit. I deixa sobretot el testimoni inqüestionable d'un dels homes més honestos que representa les noves generacions de la política en el nostre país. Xavier Soto, militant socialista i ugetista des de fa tants anys a desgrat de la seva joventut, diputat al Parlament de Catalunya i dirigent del PSC, és

Recordant Xavier Soto

un magnífic exemple d'ètica política, de lliurament desinteressat a una tasca tan noble com és l'exercici de la política, que no és cap altra cosa que el servei a la societat.

Adéu, Xavier!

Xavier Soto, memòria viva

■ Article de Joan Pluma, Regidor de Cultura de l'Ajuntament de Girona, publicat a *El Punt*

Recordant Xavier Soto

Dimarts a mitjanit m'assabenten que en Xavier Soto ha mort. De cop, de manera sobtada, sense deixar temps ni per ordenar records ni per fer aquell procés estrany que fem durant les llargues malalties de persones que estimem.

Ens coneixíem de fa temps. I del record d'en Xavier Soto, que va vinculat indubtablement als records de la Joventut Socialista, de la qual va ser secretari general i la qual va impulsar, no em vénen al cap ni moments èpics ni de gran transcendència pel que fa a la nostra amistat, sinó més aviat el record continu de moments lligats a l'acció política, de confrontació a vegades, de treball la majoria i emotius en molts casos.

D'en Xavier Soto recordaré la fidelitat als seus amics i la seva capacitat d'emoció davant tot allò que els afectava, no en el pla polític, sinó en el més personal. Recordaré la seva visió de la política, el compromís personal i la capacitat de donar un aire absolutament nou a la política juvenil, formant part d'aquells que han impulsat una nova idea de la política adreçada als joves i dels elements que la conformaven.

Recordaré també una activitat que va manifestar amb insistència durant els anys durs de la crisi dels vuitanta, que fou fer sortir de la marginalitat totes les formes d'expressió dels i les joves de Catalunya i, junt amb altra gent, obrir les institucions als joves. També recordaré la seva capacitat de

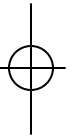

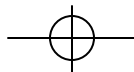
Recordant Xavier Soto

saltar entre generacions i d'entendre el moment de canvi que ha viscut el país aquests darrers anys. D'entendre'l i de transmetre'l.

I, de manera especial, recordaré també l'activitat d'en Xavier en tot allò que fos la defensa de les minories i la seva indignació enfront d'aquells –a vegades de les institucions– que intentaven furta-los els drets.

I, en qualsevol cas, al record de Xavier Soto, hi associaré tota una etapa de la meua vida, la de l'aprenentatge en la participació política.

Xavier Soto, memòria viva

■ Article de Josep Maria Reguant i Gili, diputat del grup mixt al Parlament de Catalunya, publicat a *El Punt* i *Regió 7*

Retrat de Xavier Soto

M'acullo al retrat per justificar la possible subjectivitat de les ratlles que segueixen. Xavier Soto morí als trenta-tres anys ara fa uns dies. La notícia m'arribà a l'habitació 508 de l'Hospital de Traumatologia de la Vall d'Hebron i no em va sorprendre. Així ho vaig manifestar als seus companys de partit, els diputats Font i Utgés, quan m'ho comunicaren. L'havia vist pansir-se des del meu racó en la Cambra. Com la figa caiguda de l'arbre, la seva salut l'abandonava dia a dia i era palès, fins i tot pel més distret dels parlamentaris, que Xavier es transformava a mans de la malaltia a una velocitat prodigiosa. Les seves intervencions en plenari o en comissió s'havien fet fonedisses, aspecte que contrastava amb la seva actitud de sempre, participativa i punyent a l'hora. Malgrat tot, esporàdicament, es deixava veure en el seu escó, gest propi d'aquell que no vol rendir-se.

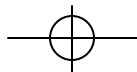
Havíem parlat poc. No ens coneixíem. Alguna vegada, ell m'havia comentat l'encert d'alguna intervenció meva, o jo li havia manifestat l'oportunitat i valentia d'algun dels seus sempre contundents discursos. Havíem coincidit a Antena 3 TV l'11 de setembre de 1992, a fi de, juntament amb Roc Fuentes i Ferran Pont entre d'altres, si bé recordo, debatre el significat de la Diada. Prèviament, companys del meu partit d'aleshores m'havien previngut de l'agressivitat dialèctica d'en Xavier. Allò cert fou que el debat es desenvolupà sota

Recordant Xavier Soto

el signe de respecte i la cortesia mutus, i les divergències entre ell (PSC) i jo (ERC) trobaren un punt de partença d'acord: el futur de Catalunya seria federal. Aquell primer contacte em va captivar, i sempre més el vaig observar amb interès tant en les seves intervencions en plenari com en els seus enfrontaments contundents i implacables amb el conseller de Benestar Social, Antoni Comas, en el si de la comissió de Política Social, a la qual tots dos pertanyíem. També l'observava amb plaer i curiositat quan deambulava pel Parlament, fent política de passadís.

Soto era un tipus interessant, i molt agressiu, dirien un bon nombre de diputats, en particular del sector conservador. De la seva agressivitat en diré dos mots, unes ratlles més endavant.

Convindran amb mi que, als trenta-tres anys, és una edat molt jove per plegar de viure. Hi ha hagut gent, però, que entre els trenta i els quaranta anys ens han deixat profunda petjada, ens han deixat el seu segell. Kafka (1883-1924) plegà en la misèria i sense veure una ratlla publicada. Van Gogh (1853-1890) plegà per autòlisi, i en la pobresa. A Bonaventura Durruti (1896-1936), una bala perduda en el front de Madrid li frenà el seu compromís revolucionari. John Reed, igual que Xavier, plegà als trenta-tres, víctima d'una infecció, i ens deixà, però, *Els deu dies que feren escriure el món*, crònica de la revolució d'Octubre, i *Mèxic insurgent*, al 1914, recull de vivències obtingudes en el con-viure amb les tropes de Pancho Villa. Federico García-Lorca (1898-1936), afusellat pel feixisme en plena productivitat i coherència. La literatura, la pintura, l'acció revolucionària, la

Xavier Soto, memòria viva

crònica política revolucionària, i la poesia i el teatre, foren l'obra i el segell de Kafka, Van Gogh, Durruti, Reed i Lorca. I Xavier Soto, què ens ha deixat? Es mogué en el camp de l'acció política i els seus companys de partit, aquells que el coneixien profundament, podran assenyalar el signe guia de la seva conducta personal i política, conductes indestriables al meu entendre. Crec que el segell que Xavier ens deixà fou el de la rebel·lia davant la injustícia, rebel·lia portada a terme en la seva acció política quotidiana de manera tenaç i esforçada, a risc que pogués semblar agressivitat primària. En totes les seves intervencions em va semblar veure-hi la indignació activa i constant davant la maniobra, grollera a voltes, pròpia del joc polític. Davant d'una joventut prou vegades submissa i dòcil, intolerant o poc reflexiva, Xavier es manifestà en la seva acció parlamentària incorporant, en tant que jove, una gens menyspreable capacitat d'anàlisi situacional farcida de rebel·lia, fidel al món de les seves idees i a la seva gent del PSC-PSOE. La rebel·lia no entén de suposades estratègies que permeten esquarterar els partits segons "sensibilitats diferenciables".

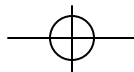
Deia el filòsof, músic, pintor i poeta Josep de Letamendi, referint-se a la mort i als metges: "Trist i imponent és veure morir, i molt digne d'honor aquell que mai no s'hi acostuma. Qui davant les acaballes de la vida no pensa, no té entranyes. Aquell que no filosofa no té enteniment". La mort de Xavier Soto ha produït, de segur, un allau de reflexions i impactes.

Aquest és el retrat d'un rebel amb causa del nostre temps, fet per una màquina de fotografiar antiga, que capta amb dificultat el filigraneig de la política a l'ús intentant pro-

Recordant Xavier Soto

duir la quadratura del cercle, però que destrua i reproduceix, amb alta fidelitat, aquella matèria primera que ha dignificat la vida dels homes i, en particular, del gruix immens dels bandejats del progrés.

Xavier Soto formava part de l'avantguarda intergeneracional que ha fet avançar la justícia social al llarg de la història.

Xavier Soto, memòria viva

■ Article de Francesc Trillas. Regidor de Joventut de l'Ajuntament de Barcelona, publicat al número 54 (hivern '95) de la revista *Debat Juvenil*, editada pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya

Els que no tenen veu. La influència de Xavier Soto en el moviment juvenil català

Els moviments juvenils, per naturalesa, tenen una memòria històrica fràgil. Això ens pot fer passar per alt lliçons importants del passat més recent, d'un passat recent molt intens, en què sense adonar-nos s'han anat normalitzant les institucions democràtiques i amb mot poc temps hem après a viure en llibertat. Aquesta reflexió inicial em ve al cap a l'hora de recordar qui durant deu anys (1981-1991) va ser el Primer Secretari de la Joventut Socialista de Catalunya, en Xavier Soto, que ens va deixar el passat mes de gener.

De fet, l'any 1981 no va ser exactament nomenat Primer Secretari, sinó Coordinador Nacional de la JSC, en un intent de plasmar en el nom del càrrec l'objectiu de fer una direcció més col·legiada i, de fet, diluir el lideratge del nou màxim responsable. Aquest intent no va servir per a res, perquè Xavier Soto va necessitar poc temps per erigir-se en un líder clar de la JSC, amb un discurs singular i original, que ha influït en una generació de militants socialistes, deixant en els seus companys una petjada molt profunda.

L'any 1981 Xavier Soto va ser nomenat màxim responsable d'una organització raquítica i profundament dividida,

Recordant Xavier Soto

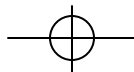
que s'ha convertit en caixa de ressonància dels conflictes derivats del procés d'unitat socialista que van portar a la constitució del Partit dels Socialistes de Catalunya.

El desembre de 1983, el Congrés de la JSC celebrat al casinet d'Hostafrancs ja va investir al líder de la JSC amb el nom apropiat de Primer secretari. Aquest Congrés va tancar en bona mesura les ferides de la fase anterior i es va iniciar un important període d'expansió.

Eren els primers anys de govern socialista al govern de l'Estat i s'iniciava el segon mandat dels Ajuntaments democràtics. Les Joventuts Socialistes d'Espanya estaven immerses en un debat sobre si calia importar a Espanya el «Projecte Radical», incorporant al discurs socialista un fort component de llibertat, associat als moviments radicals i alternatius, que tenien molta influència a països com Itàlia. A aquest debat, Xavier Soto va aportar-hi amb tenacitat l'exigència de no oblidar un factor essencial: la veu de la joventut suburbial, de la joventut de les perifèries urbanes. Soto no s'oposava al «Projecte Radical», però creia que s'havia de tirar endavant al mateix temps que es feia quelcom més important: representar als que no tenen veu.

La JSC en aquells anys es va caracteritzar per un discurs que deia que els joves eren el sector social que havia pagat la pau social que havia fet possible la transició a la democràcia a Espanya. Aquesta consideració es basa en un tall profund que segueix existint a la nostra societat i que està en l'origen, al meu entendre, de molts processos socials i polítics: la generació adulta s'ha defensat mitjançant els instruments polítics i socials dominants (partits i sindicats), en els quals

Xavier Soto, memòria viva

pràcticament no hi tenia cap pes la gent jove. I això acaba influint poderosament en les fórmules que pren l'Estat del Benestar, en l'estructura del mercat laboral o en les imatges i estereotips que emanen dels mitjans de comunicació.

Però en Xavier Soto no era un demagog que creia que tota la joventut estava discriminada: no era un «juvenilista». Ell era una persona profundament d'esquerres, que sabia que qui més necessitava una veu que els representés i els ajudés eren els joves fills de treballadors, la joventut suburbial de les perifèries urbanes. En aquest sentit, l'havia influenciat molt un Informe sobre aquest sector de la població que havia redactat a principis dels 80 Josep Ignasi Urenda, que en aquells moments era Vicepresident de la Corporació Metropolitana de Barcelona. Soto ens feia llegir als seus col·laboradors l'Informe Urenda i ens va traslladar l'obsessió per les condicions de vida de la joventut suburbial.

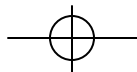
Aquest discurs va tenir el seu punt culminant en el Congrés de la JSC celebrat el desembre de 1985 sota l'eslògan de "Les sortides del túnel". El Primer Secretari em va encarregar que busqués un lloc on fer el Congrés, i quan li vaig dir que un lloc possible era una estació de metro que no es feia servir (la de Sant Antoni), va entrar en un estat d'excitació i, malgrat totes les incomoditats, ja va ser impossible treure-li del cap la idea de fer un Congrés al Metro. I potser aquell gest, el de reunir-nos sota terra, amb aquell eslògan, va transmetre millor que mil paraules el nostre missatge.

És així com amb un projecte força definit i amb una organització que s'anava fent relativament sòlida i cohesionada, la JSC va arribar a tenir una influència notable. Amb

Recordant Xavier Soto

Xavier Soto de Primer Secretari, els joves socialistes van tenir la presidència del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) amb Narcís Castanyer; la presidència del Comitè Europeu de Consells Nacionals de la Joventut (CENYC), amb Joan Pluma. Es va arribar a un acord per fer de l'AJEC una gran associació d'estudiants on poguessin viure joves comunistes, socialistes i independents. Es va influir poderosament en les Joventuts Socialistes d'Espanya (amb la presència del mateix Soto i de Ricard Torrell en l'Executiva de les JSE). I, responen també a una voluntat ferma i premeditada de Xavier Soto, es van anar incorporant moltes persones joves com a Regidors d'Ajuntaments, que han dut a terme polítiques integrals de joventut responen a l'anhel expressat en aquest sentit pel I i pel II Congrés de la Joventut de Catalunya. Per altra banda, Soto va transmetre personalment la seva preocupació per la situació de la gent jove a les màximes instàncies del país: al President Pujol, a l'ex-President Tarradellas, a l'Abat de Montserrat i al Capità General de la Regió Militar, entre d'altres.

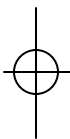
Xavier Soto va ser, amb vint-i-dos anys, el Diputat més jove de la història d'Espanya al Congrés. No obstant, a l'any 1984 va decidir, d'acord amb els que llavors érem a la Comissió Executiva Nacional de la JSC, deixar el Congrés dels Diputats per presentar-se a les eleccions al Parlament de Catalunya. Una vegada va ser escollit, va desenvolupar una feina notable, principalment criticant la política juvenil del govern de CiU. Va ser un crític implacable de la Direcció General de Joventut, en una època en què era pràcticament l'únic parlamentari que s'ocupava d'aquestes qüestions. S'ha

Xavier Soto, memòria viva

de dir també que tot i l'acidesa de les seves crítiques, sempre convidava al Director General de Joventut als congressos de la JSC, i s'ha de dir també que el Director General, que durant molt de temps va ser l'Enric Puig, també tenia l'amabilitat de venir.

En la meua opinió, si avui els joves socialistes seguim tenint un pes important en el moviment juvenil català és perquè del lideratge d'en Xavier Soto en van sortir una organització i un projecte. Un projecte i una organització que no eren perfectes, com és natural, però que si han tingut defectes (professionalització excessiva, institucionalització), aquests han estat més culpa dels errors del socialisme català i espanyol en general, i no tant (encara que també hem comès equivocacions) de les persones que, a principis dels anys 80, ens vàrem comprometre, de la mà d'en Xavier Soto, amb la justícia i la llibertat.

Cronologia

7.12.1961. José Javier Soto Cortés neix a Badalona.

03.1977. S'afilia a les Joventuts Socialistes de Catalunya, organització juvenil de la Federació catalana del PSOE.

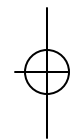
7-8.10.1978. Congrés Constituent de la Joventut Socialista de Catalunya (JSC), a l'Orfeó de Sants (Barcelona). El dia 7 tenen lloc els congressos de dissolució de les tres organitzacions preexistents: MJSC (c), JSC i MJSC (r). Javier Soto participa en el congrés de les JSC i l'endemà participa a la fundació de la JSC. Jordi Casanova, és elegit primer secretari. Xavier Soto és escollit conseller nacional.

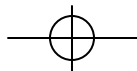
9-10.02.1980. II Congrés de la JSC, a Girona. El congrés no s'arriba a constituir en haver-se trencat l'organització en dos blocs antagònics. Per arbitratge del PSC, es designa una gestora paritària.

20.03.1980. Primeres eleccions al Parlament de Catalunya. Cap candidat de la JSC a les llistes socialistes.

1-2.11.1980. Congrés de la JSC, a Barcelona, a la seu de la UGT, sent-ne el president Xavier Soto. En aquest congrés guanya la línia dita "obrerista" i s'elegeix una executiva afí a aquest sector. Javier Pérez Llorca, primer secretari. Gran part dels afins al corrent minoritari abandona l'organització.

28-29.11.1981. III Congrés de la JSC, a Barcelona, al local del PSC de la Rambla del Poble Nou. Javier Soto, elegit Coordinador nacional. A causa de la profunda crisi interna la JSC no arriba als 100 militants reals.

30.11.1981. Encapçalada per Xavier Soto, la JSC comença la seva reconstrucció amb gent nova.

2-4.12.1983. IV Congrés de la JSC, a Barcelona, al Casinet d'Hostafrancs. Javier Soto, reelegit primer secretari. La JSC es consolida com a organització i desenvolupa el seu projecte polític.

12.1983. Xavier Soto, diputat a Corts, en substitució de Paco Ramos.

29.04.1984. Eleccions al Parlament de Catalunya. Xavier Soto, elegit diputat. Renuncia al seu escó de diputat al Congrés i és substituït per Manuela de Madre.

13-15.12.1985. V Congrés de la JSC, a Barcelona, al Túnel del Metro de Sant Antoni. Javier Soto, reelegit primer secretari. La JSC comença a tenir presència destacada en moviments socials i adquireix rellevància institucional, particularment a nivell municipal.

12.03.1986. Referèndum de l'OTAN. Xavier Soto, contra l'opinió del PSC, lidera la campanya de la JSC en favor del NO, fidel a les resolucions congressuals de la JSC.

28.05.1988. Eleccions al Parlament de Catalunya. Xavier Soto és reelegit diputat.

30.09-1.10.1988. VI Congrés de la JSC. Xavier Soto, reelegit primer secretari.

12-14.10.1990. Al VI Congrés del PSC celebrat a Girona Xavier Soto és elegit membre de la Comissió Executiva del Partit (fins llavors hi havia assistit en qualitat de Primer Secretari de la JSC).

11-13.01.1991. VII Congrés de la JSC celebrat a l'Hospitalet. Xavier Soto abandona la direcció i Joan Ignasi Elena és elegit primer secretari.

3.10.1991. Xavier Soto substitueix Miquel Iceta com a Secretari de Formació del PSC. Després de la seva mort l'Escola de Formació del PSC portarà el seu nom.

15.03.1992. Eleccions al Parlament de Catalunya. Xavier Soto és reelegit com a diputat.

4-6.02.1994. Al VII Congrés del PSC celebrat a Sitges, Xavier Soto és elegit Secretari de Moviments Socials del PSC.

10.01.1995. Mort de Xavier Soto.

Sumari

Presentació	5
1. Xavier Soto: líder polític juvenil de la Catalunya democràtica	7
2. Paraules i escrits de Xavier Soto	
Ir a aquello que preocupa al joven	15
¿Quién desprestigia a las instituciones?	24
Ser mayor es un rollo	27
Contra la mort i la intolerància	31
El octavo pasajero	34
L'any dels joves	37
E pur, si muove	40
3. Activitat parlamentària	
Interpel·lació al Consell Executiu sobre Benestar Social	45
Moció subsegüent en relació sobre Benestar Social	56
Interpel·lació al Consell Executiu sobre les polítiques de Joventut	66
4. Recordant Xavier Soto	
Paraules de Miquel Iceta a l'enterrament	79
Intervenció de Raimon Obiols al Parlament	83
Article de Joan Reventós	90
Article de Josep M. Sala	94
Article de Jordi Font	96
Article de Joan Barril	98
Article de Jordi García-Soler	100
Article de Joan Pluma	104
Article de Josep M. Reguant	106
Article de Francesc Trillas	110
Cronologia	115

